

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Γ΄.

ΤΟΜΟΣ Η΄.

ΕΤΟΣ 1907

ΤΕΥΧΟΣ 14

15 Νοεμβρίου 1907

ΑΘΗΝΗΣ

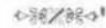
Ἰδὸς Σωκράτους 2

Ἐπισθεν τοῦ Βαρθολομαίου

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ

Φ. ΠΡΙΝΤΣΖΗΣ

Περιοδικόν - Σύγγραμμα Δεκαπενθήμερον Ἐγκυκλοπαιδικόν

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ
Ἐσωτερικ. ἡρ. 16
Ἐξωτερικ. ἡρ. 20

C. DE VESME

ΑΙ ΟΡΘΑΛΙΑΙ

(ΘΕΟΔΙΚΙΑΙ)

(Συνέχεια ἴδε προηγούμενον τεύχος)

ΚΑΙ ΛΕΓΕΙ λοιπὸν ὁ Δάντης περὶ τῆς μονομαχίας: «Ὅποταν ἡ ἀνθρωπίνη κρίσις σφάλῃ ἢ διότι αὐτὴ περιβάλλεται ὑπὸ σκοτους καὶ ἀμαθείας ἢ διότι δὲν προστρέχουν εἰς τὸ δικαστήριον, ἵνα μὴ ἀμεληθῇ ἡ δικαιοσύνη, δέον τότε ν' ἀνατρέχουν πρὸς Ἐκεῖνον, ὅστις τοσοῦτον τὴν ἠγάπησε... Καὶ τότε ἐκ τῆς ἐλευθέρας ὀρωόμενα συγκαταθέσεως ἀμφοτέρω τὰ μέρη καὶ οὐχὶ ἀπὸ μίσους, ἀλλ' ἐξ ἀγάπης πρὸς τὴν δικαιοσύνην, συγκρίνοντες τὰς δυνάμεις τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος, δέον νὰ ὑποβάλλωνται εἰς τὴν διάκρισιν τῆς θείας δίκης... Συνεπῶς δέ, εἰάν τηρηθῶσιν οἱ τύποι τῆς μονομαχίας (διότι ἄλλως δὲν θέλει εἶσθαι μονομαχία) ὅσοι εὐρίσκονται ἠνωμένοι ὑπὸ τῆς ἀνάγκης τῆς δικαιοσύνης καὶ διὰ κοινῆς συγκαταθέσεως, δὲν προσέρχονται ἐν ὀνόματι τοῦ Ὑψίστου; Ἄλλως τε, αὐτὸς ὁ Θεὸς δὲν προίσταται μεταξὺ αὐτῶν, ὡς ἀναφέρει καὶ τὸ Εὐαγγέλιον; Καὶ εἰάν ὁ Θεὸς εἶναι παρὼν, δυνάμεθα ν' ἀποδεχθῶμεν, ὅτι θ' ἀφήσῃ νὰ καταπέσῃ ἡ δικαιοσύνη;... Ἄρα, ἀφοῦ ἡ δικαιοσύνη δὲν δύναται ν' ἀδικηθῇ ἐν τῇ μονομαχίᾳ, δὲν πρέπει νὰ θεωρήσωμεν ὡς δικαίως κτηθέν, ὅτι ἀποκτᾶται διὰ ταύτης;... Καὶ ἂν ἀμφιδάλλῃ τις περὶ τῆς διαφορᾶς τῶν δυνάμεων τῶν ἀντιμαχομένων, δὲν ἔχω ἢ

ν' ἀντιτάξω τὸ παράδειγμα τῆς νίκης τοῦ Δαυὶδ πρὸς τὸν Γολιάθ. Ὅστις δὲ φρονεῖ, ὅτι ἐν ταῖς μάχαις, αἱ προστατευόμενα ὑπὸ τοῦ Θεοῦ δυνάμεις εὐρίσκονται ἐν μειονότητι, ἀναντιρρήτως εὐρίσκεται ἐν τῇ ἀπάτῃ...»

Ἐν Γερμανίᾳ καὶ συνεπῶς ἐν ἅπαντι τῷ χριστιανισμῷ, ἡ διὰ τοῦ πυρὸς δοκιμασία συνίστατο εἰς τὴν διὰ μέσου δύο πυρῶν διάβασιν τοῦ κατηγορουμένου, ὅστις συνήθως ἔφερεν ὑποκάμισον περιηλωμένον ἐκ κηροῦ. Ἐνίοτε δὲ οἱ δῆμιοι περιορίζοντο, θέτοντες πῦρ εἰς τὸ ὑποκάμισον τοῦτο.

Μεταξὺ τῶν πολλῶν παραδειγμάτων ἔχομεν καὶ τὸ τοῦ Πέτρου Ἀλαβρανδίνου, ὅστις τῷ 1063 ἠθέλησε ν' ἀποδείξῃ τὴν σιμωνίαν καὶ αἵρεσιν τοῦ ἐπισκόπου τῆς Φλωρεντίας διερχόμενος γυμνόπους διὰ πυρᾶς ἀποτελουμένης ἐκ δύο σειρῶν καυσοξύλων, μήκους δέκα ποδῶν, πλάτους πέντε καὶ ὕψους τεσσάρων καὶ ἡμίσεως, μεταξὺ τῶν ὁποίων ὑπῆρχε δίοδος ἐπαρκῆς μόλις διὰ νὰ διέλθῃ ἐν ἀτομον. Μετὰ τὴν δοκιμασίαν ὁ Πέτρος ἐπέστρεψεν ἠσύχως εἰς τὴν πυράν, οἷα νὰ λάβῃ τὸ μανδύλιόν του, ὅπερ εἶχε πέσει. Τὸ σῶμα του, ὡς καὶ τὰ ἐνδύματά του ἔμειναν ὅλως ἄθικτα. Τὸ δὲ κατόρθωμα τοῦτο τῷ ἀπέδωκε τὸν τίτλον τοῦ ἐπισκόπου καὶ βραδύτερον τοῦ καρδινάλιου.

Τῷ 1098, ὅτε οἱ σταυροφόροι ἐπολιορκούντο ἐν Ἀντιοχείᾳ, χωρικός τις, ὀνόματι Πέτρος Βαρθολομαῖος, ἐπρότεινε νὰ ὑποβληθῇ εἰς τὴν δοκιμασίαν τῆς πυρᾶς, ὅπως ἀποδείξῃ τὴν ἀθεντικότητα τῆς ὑπ' αὐτοῦ ἀνακαλυφθείσης Ἀγίας Λόγχης. Παρουσία δὲ ὀλοκλήρου τοῦ στρατοῦ, διήλθε διὰ μέσου δύο πελωρίων πυρῶν, ἐξ ἐλαιοξύλων, μόλις ἐνός ποδὸς ἀπεχόντων ἀλλήλων καὶ δὴ ἐσταμάτησεν, ἐπὶ τινα χρόνον ἐν τῷ μέσῳ τῆς φοβερᾶς πυρᾶς, χωρὶς νὰ πάθῃ ἢ μικρὰς τινὰς ἀμυχὰς, ὡς

ἀνεγνώρισεν ὡς γενομένης διὰ τιμωρίαν του, διὰ τινος ἀμφιβολίας, ὃν ἡ ψυχὴ του δὲν ἦτο ἀππλάγμην.

Ὁ Βονιφάτιος, ὅστις ἐκήρυξε τὸ εὐαγγέλιον εἰς τοὺς Γερμανοὺς καὶ τοὺς Ρώσους, προσεκλήθη ὑπὸ τούτων ν' ἀποδείξη τὴν θεϊότητα τῆς θρησκείας του εἰσερχόμενος ἐν τῇ πυρᾷ. Καὶ εἰσῆλθεν καὶ ἔστη ἐντὸς αὐτῆς, χωρὶς τὸ σῶμα του οὔτε τὰ ἐνδύματά του νὰ πάθωσιν· οἱ δὲ θεαταὶ ἰδόντες τοῦτο, προσῆλθον αὐθωρεὶ εἰς τὸν χριστιανισμόν. Ἡ δὲ Κυνηγόνδη, σύζυγος τοῦ Ἀγ. Ἐρρίκου, δουλὸς τῆς Βαυαρίας, ὅπως ἀπαλλαγθῆ τῆς ἐπὶ μοιχία ἀποδομένης αὐτῇ κατηγορίας, ἐκράτησεν εἰς τὰς χεῖρας τῆς πεπυρακτωμένου τεμάχιον σιδήρου, ὡς ἂν ἐκράτει ἀνθοδέσμη.

Καὶ ἄλλα πολλὰ σχετικά παραδείγματα τῶν ἐν Γερμανίᾳ τοιούτων ὀρδαλιῶν ἀναφέρει ἡ ἱστορία.

Ἀλλὰ μετεχειρίζοντο ἐκεῖ καὶ τὰ ζέοντα ὕδατα καὶ ἔλαια, ἀπὸ τῶν ὁποίων διὰ γυμνῆς χειρὸς ἀφήρουν ἀντικείμενόν τι. Ἡ δὲ ἀρχὴ τῆς χρήσεως τῆς Θεοδικίας ταύτης, παρὰ τοῖς τεύτοσι, χρονολογεῖται παλαιότερον καὶ εὐρίσκουμεν περιγραφὴν τοῦ ζέοντος ἐλαίου ἐν τῷ Edda Saemundar, συγγράμματι, ἐν ᾧ ἡ Γουδρόνη, χήρα τοῦ Σιγούρδου, συζευχθεῖσα ἐκ νέου τὸν Ἀτλῆν, βασιλεῖα τῶν Οὐνῶν καὶ κατηγορηθεῖσα ἐπὶ ἀπιστίᾳ ὑπὸ τῆς δούλης Ἐρκίας, ἐζήτησε νὰ ὑποστῆ τὴν διὰ ζέοντος ὕδατος δοκιμασίαν καὶ εἶπε τοῖς κατηγοροῦσιν αὐτῆς: «Καλέσατε τοὺς ἀδελφούς μου μετὰ τῶν θωρακοφόρων αὐτῶν ἀκολούθων, καλέσατε πάντας τοὺς ἐμούς, φέρετε ἐκ τῆς χώρας τῶν Σαξόνων, ἐκ τῶν κατοίκων τῆς Μεσημβρίας, τὸν κρατερόν ἄνδρα, ὅστις ἐπίσταται καλῶς τῆς ἐξαγιάνσεως τοῦ περιέχοντος τὸ ζέον ὕδωρ δοχείου.» Καὶ οὕτως ἐπὶ παρουσίᾳ 700 προσώπων, βυθίζει αὐτὴ τὴν χεῖρα τῆς μέχρι τοῦ βῆθους τοῦ ἀγείου καὶ ἐξάγει ἓνα λίθον.

Τότε ἡ δούλη Ἐρκία ὑποβάλλεται καὶ αὐτὴ εἰς τὴν αὐτὴν δοκιμασίαν, ἀλλ' ἐξάγει τὴν χεῖρα τῆς φρικωδῶς παραμορφωμένην καὶ ἐντελῶς καεῖσαν. Τὴν φονεύουσι δὲ τότε, ῥίπτοντες αὐτὴν εἰς τὸ ὕδωρ.

Κατὰ τὸ ἔτος 860 ἡ βασίλισσα Τεττ-βέργε, νύμφη τοῦ αυτοκράτορος Λοθαίρου, ἐγγόνου Καρόλου τοῦ Μεγάλου, κατηγορήθη διὰ σοδαρόν τι σφάλμα, ὅτε παρουσιάσθη εἰς πρόμαχος, ὅστις προσνέχθη νὰ ὑποστῆ διὰ λογαριασμόν τῆς βασιλείσεως τὴν διὰ ζέοντος ὕδατος δοκιμασίαν· παρούσης δὲ ἀπάσεως τῆς βασιλικῆς αὐλῆς, ἀπέσυρεν οὗτος ἐκ τοῦ ὕδατος ἡγια-

σμένον τι δακτυλίδιον ἀνευ οὐδενὸς ἴχνους ἐγκαύματος.

Κατὰ τὸ τέλος τοῦ μεσαίωνος ἀπεδέχθησαν ἀφ' ἑτέρου εἰς τινος περιπτώσεις, ἵνα ὁ κατηγορούμενος θεωρῆται ἐνοχος, εἰ μὴ δὲν ἐπέπλεε τοῦ ὕδατος. Ἡ Θεοδικία δὲ αὐτὴ ἦτον ἐν χρήσει ἐπὶ πολὺν χρόνον καὶ συνήθως ἐν Εὐρώπῃ. Ἐχομεν δὲ τελευταῖον παράδειγμα τῷ 1836, ὅτε οἱ κάτοικοι τοῦ Χέλα, παρὰ τὴν Δαντζίνην, τῆς Πρωσσίας, ὑπέβαλον εἰς τὴν δοκιμασίαν ταύτην γραίαν τινά, καταγγεληθεῖσαν ἐπὶ μαγείᾳ, ἣν καὶ ἐφόνευσαν, διότι ἐπέπλεε τοῦ ὕδατος.

Ἡ τοῦ φερέτρου καλουμένη Θεοδικία ἐστηρίζετο ἐπὶ τῆς πίστεως, ὅτι αἷμα ἐγίνετο ἐπαφῆ τοῦ δολοφόνου μετὰ τοῦ δολοφονηθέντος, τὸ αἷμα ἀνέβλυζεν ἐκ τῶν πληγῶν. Ἡ δοκιμασία αὐτὴ ἦτον ἐν χρήσει εἰς μέγα μέρος τῆς Εὐρώπης, ἰδίως ἐν Γερμανίᾳ καὶ Ἀγγλίᾳ, ὅπου καὶ ὁ Σαίξπηρ ἔγραψεν, ὅτι ὁ Ριχάρδος ὁ Λεοντόκαρδος, ἐπαναστατήσας κατὰ τοῦ πατρὸς του Ἐρρίκου τοῦ Β', ὁπότεν ἐπεσεκέθη τὸ πτώμα αὐτοῦ, εἶδεν αἷμα ῥέον ἐκ τοῦ στόματος καὶ τῆς ρινός.

Κάποιος τότε ἐπεξήγει τὸ φαινόμενον τοῦτο, λέγων, ὅτι ἡ ψυχὴ ἔχει τὴν ἔδραν τῆς εἰς τὸ αἷμα, στηριζόμενος εἰς τινὰ χώρα τῆς Ἀγίας Γραφῆς (1).

Μνημονεύσωμεν ἐπίσης καὶ τῆς δοκιμασίας τοῦ ὄρκου, ὡς καὶ τῆς Εὐχαριστίας, ἥτις ἀντιθέτως τῶν προηγουμένων, αἰτινες ὠνομάζοντο purgationes vulgaris, οὗτοι ἐκαλοῦντο purgationes canonicae, καθόσον αὐταὶ ἦσαν εἰδικῶς προωρισμέναι τοῖς ἐκκλησιαστικοῖς καὶ διότι ἡ Ἐκκλησία συνεβούλευε ταύτας κατὰ προτίμησιν. Ὁ κατηγορούμενος ἐδικαιολογεῖτο, ὁμνῶν τὴν ἀθωότητά του καὶ παρακαλῶν τὸν Θεὸν νὰ τὸν τιμωρήσῃ, εἰ μὴ δὲν ὡμολόγει τὴν ἀλήθειαν ἢ καὶ προσήρχετο πρὸς κοινωνίαν. Ἐν τῇ περιπτώσει δὲ ταύτῃ ἐπιστεύετο, ὅτι ἡ ἱεροσυλία θὰ διέτρεχε μέγα τι δυστύχημα.

Θεοδικία τις σκληροτάτη προωριζετο τοῖς Ἰουδαίοις εἰς τινος περιπτώσεις καὶ χώρας. Τοῖς ἔδενον ὁμοῦ τὰ γόνατα καὶ εἶτα διεπέρων βιαίως ἀνὰ μέσον ἀκανθῶν κλάδων—inter coxas acerrime pertrahatur. Ἐάν δὲ ὁ κατηγορούμενος δὲν ὑπέφερεν ἐκ τούτου, ἐθεωρεῖτο ἀθῶος—et taliter se exoniet si sanus evaserit. (2)

(1) Λευϊτικὰ, XVII. Δευτερονόμιον, XII, 33. Βιβλίου τῆς Πεντατεύχου.

(2) Ordines iudiciorum Dei, B. I. (7).

ΑΙ ΚΑΗΤΕΥΣΕΙΣ ΤΗΣ ΘΕΟΔΙΚΙΑΣ

Ἀσχοληθῶμεν ἤδη εἰς ζήτημά τι, σχετῶν φαινομενικῶς τοῦλάχιστον ἔχον πρὸς τὰς Θεοδικίας. Πρόκειται περὶ τῶν λεγομένων «Κλητεύσεων πρὸς τὴν Θεοδικίαν».

Τοιαῦται ὑπῆρξαν καθ' ὅλας τὰς ἐποχάς. Ὁ Κουίντος Κούρσιος (Quinte Curce) λατίνος ἱστορικός τῆς Γ' ἑκατονταετηρίδος μ. ε. ἀναφέρει τὸν Ἰνδὸν προφήτην Κάλαμον, ἀνερχόμενον ἐπὶ τῆς πυρᾶς, ἥτις ἐμελλε νὰ τὸν κατακαύσῃ, ἀπευθυνόμενος δὲ πρὸς τὸν Μέγαν Ἀλέξανδρον τῷ προαγγέλλει ὅτι ἐντὸς τριῶν ἡμερῶν θ' ἀποθάνη. Καὶ ὄντως ὁ μέγας κατακτητὴς ἀπέθανε τὴν ἑκτὴν ἡμέραν.

Διάταγμα τοῦ Βιτελλίου, (Ρωμαίου αυτοκράτορος, ὥριζε προθεσίαν, ἐν ἣ πάντες οἱ μάντιες ἔδει νὰ ἐγκαταλείψωσι τὴν Ἰταλίαν. Οἱ μάντιες ἀπῆντησαν διὰ διακοινώσεως, δι' ἧς ἐπέτασσαν τῷ αυτοκράτορι νὰ ἐγκαταλείψῃ καὶ οὗτος τὴν γῆν πρὸ τῆς προθεσμίας ταύτης. Πραγματικῶς δὲ ὁ Βιτελλίος ἐφονεύθη πρὸ τοῦ τέλους τοῦ ἔτους. (1)

Ἐπίσης οἱ ὑπὸ τοῦ αυτοκράτορος Βαλενσίου (364—378 π. χ.) καταδικώμενοι μάγοι προεῖπον αὐτῷ ὄρισμένως τὸν ἐπικείμενον θάνατόν του. (2)

Οἱ ἀδελφοὶ Καρβάνιαλ ἀδίκως καταδικασθέντες εἰς θάνατον, ἐπέβαλον τῷ Φερδινάνδῳ VI, βασιλεῖ τῆς Καστίλλης, ν' ἀποθάνῃ ἐντὸς τριακοντα ἡμερῶν. Καὶ ὄντως τὴν τριακοστὴν ἡμέραν ὁ Φερδινάνδος ἀπέθανεν.

Ἡ διασημότερα ὅμως ὄλων τούτων τῶν «κλήτεύσεων» εἶναι ἀναμφιδόλως ἡ τοῦ Ἰακώβου δὲ Μολάδ, ἀρχιδιδασκάλου τοῦ Τάγματος τῶν Ναϊτῶν (3). Κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς θανατικῆς του ἐκτελέσεως, τῷ 1314, ἐνεκάλεσε τὸν Φίλιππον τὸν Ὁραῖον καὶ Κλήμεντον τὸν Ε' νὰ ἐμφανισθῶσιν ἀμφότεροι, ἐντὸς ἐνὸς ἔτους ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τοῦ Θεοῦ. Καὶ ὁ μὲν πάππας ἀπέθανεν τὴν 20 Ἀπριλίου, ὁ δὲ βασιλεὺς τὴν 29 Νοεμβρίου 1314 τοῦ αὐτοῦ ἔτους.

Μέγας ἀριθμὸς γεγονότων τοῦ αὐτοῦ εἶδους ἀναφέρονται ὑπὸ τοῦ πατρὸς Ἱερειμίου Δρέφελ, ἱησοῦτου ἐν τῇ πραγματείᾳ αὐτοῦ: Tribunal Christi, seu arcanum ac singulare ejuivis hominis in morte iudicium.

Πολλάκις ὁ ὀρισμὸς τῆς ἐμφανίσεως ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τοῦ Θεοῦ εἶνε το-

σοῦτον ἀκριβῆς, ὥστε ἡ πρόρρησις φαίνεται πραγματικῶς περιεργος.

Ἴδου παραδείγματα ἀναφερόμενα ὑπὸ τοῦ Δρέφελ:

«Τῷ 1606, γερμανὸς τις στρατιώτης, κατόπιν ἐκφράσεώς του μᾶλλον ἀφρονος ἢ ἀπειθοῦς, κατηγορήθη ἐπὶ στάσει καὶ καταδικασθεὶς, ἀμέσως ὠδηγήθη εἰς τὴν ἀγχόνην. Τότε ὁ κατάδικος ἀπευθυνόμενος πρὸς τὸν λοχαγόν, ἀνέκραξεν: Ἀπὸ σήμερον μέχρι τριῶν ἐβδομαδῶν καὶ κατὰ τὴν αὐτὴν ὥραν τῆς νυκτός, θὰ δώσῃς λόγον εἰς τὸν Θεὸν διὰ τὸν θάνατόν μου». Ὁ στρατιώτης ἐκρεμάσθη τὸ μεσονύκτιον. Μετὰ τρεῖς δὲ ἐβδομάδας, ἐνῶ ὁ λοχαγὸς ἐποίει νυκτερινὴν ἐξοδόν, ἐπὶ κεφαλῆς μιᾶς περιπολίας, ἔπεσεν ἐντὸς τοῦ ποταμοῦ καὶ ἐπνίγη.

Ἐπὶ τὸς τις ἰκέτευε τὸν δικαστὴν του Τοῦρσον νὰ τῷ δώσῃ τὸν καιρὸν, ἵνα φέσῃ τὰς ἀποδείξεις τῆς ἀθωότητός του. Ὁ δικαστὴς ἠρνήθη καὶ κατεδίκασεν αὐτὸν εἰς θάνατον. Ὁ κατάδικος ὅμως πρὸ τοῦ θανάτου αὐτοῦ ἐκλήτευσε τὸν ἀπάνθρωπον δικαστὴν νὰ ἐμφανισθῇ ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ κατ' αὐτὴν ἀκριβῶς τὴν ὥραν τῆς ἐκτελέσεως, καὶ ὄντως μόλις ὁ ἀθῶος ἐξέπνευσεν, ὁ δικαστὴς ἐπιπτε κατὰ γῆς κεραινοπλῆκτος.

Εἶνε δυνατόν τὰ γεγονότα ταῦτα νὰ ἀποδοσῇ τις εἰς τὴν τύχην;

Ἐν τῇ Ἑλβετίᾳ, παρατηροῦμεν τοιαύτας κλητεύσεις πρὸς Θεοδικίαν, ἀναφερόμενας μέχρι τοῦ 17ου αἰῶνος, ὑπὸ τὴν ὀνομασίαν: (1) «Κλήτευσις εἰς τὴν κοιλάδα τοῦ Ἰωσαφάτ».

Φυσικῶς αἱ κλητεύσεις αὗται δὲν εἶχον ἀποτέλεσμα ἀσφαλές, καθόσον τότε, ὡς πᾶς τις ἐννοεῖ, οὐδεὶς καταδικαζόμενος εἰς θάνατον ἐνοχος ἢ μὴ θ' ἀφινε τὸν δικαστὴν του νὰ ἐπιζήσῃ, καὶ οὐδεὶς δικαστὴς θὰ ἐτόλμα νὰ καταδικάσῃ ὑπόδικον.

Ὁ Delancro πληροφόρεῖ ἡμᾶς, ὅτι αἱ κλητεύσεις δικαίως καταδικασμένον τινός, οὐδεμίαν ἰσχὺν ἔχουσι καὶ μᾶς ἀναφέρει παραδειγμα τὸν Γονζάλδην, ὅστις καταδικάσας στρατιώτην τινὰ εἰς θάνατον, ἐνεκλήθη ὑπ' αὐτοῦ ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τοῦ Ἰησοῦτον ἀπῆντησε δὲ, ὅτι ἐπιφορτίζει τὸν ἀδελφόν του Ἀντώνιον, θανόντα πρὸ πολλοῦ, νὰ ἐμφανισθῇ εἰς τὴν θέσιν του. Ὁ Γονζάλδην ἐξηκολούθησε πράγματι καλῶς ἔχων. (Ἄκολουθεῖ)

(1) Preussische Jahrbücher (Berlin, G. Reimer) Mars 1859. Τοιαύτας ἄλλας σχετικὰς κλητεύσεις δύναται τις νὰ εὑρῇ ἐν ταῖς Disquisitiones Magicae de Del Rio καὶ ἐν ταῖς Ludungen vor den Richterstuhl Gottes, τοῦ ὀκτωβρίου Fr. Oetker.

(1) Sueton, Vitell § 14.

(2) Amm. Marcell, liv. XXXI.

(3) Ἰππότης στρατ. μοναχικοῦ τάγματος ἐν Ἱερουσαλῆμ.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΣΤΙΚΑΙ ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΕΙΣ

ΣΥΝΟΜΙΛΙΑ ΜΕΤΑ ΤΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ ΠΥΘΑΓΟΡΑ, ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΟΥΣ, ΠΛΑΤΩΝΟΣ ΚΑΙ ΣΩΚΡΑΤΟΥΣ

ΕΡΩΤΗΣΙΣ. "Ολοι οι κόσμοι του δικστέματος είναι κτωκημένοι; Πυθαγόρας. Μάλιστα. Υπάρχουσι κόσμοι, των οποίων οι κάτοικοι είναι πολύ ανεπτυγμένοι, ως επίσης υπάρχουν και άλλοι των οποίων οι κάτοικοι είναι ήττον προοδευμένοι υμών.

Ερώτ. Η φυσική σύστασις των διαφόρων κόσμων είναι η αὐτή ἢ διαφέρουσι;

Απόκρισις. Άλλοι μὲν ὁμοιάζουσι κατὰ τι, ἄλλοι δὲ σημαντικῶς διαφέρουσι, δι' ἕπερ καὶ τὰ ἐπ' αὐτῶν κατοικοῦντα ὄντα ἔχουσι διάφορον ὄργανισμόν. Ἐάν λ. χ. κάτοικος τοῦ πλανήτου Οὐρκανοῦ εἴρχετο εἰς τὴν Γῆν, ἔστω ἐν τῇ Ἰαπωνίᾳ ἢ τῇ Γροιλανδίᾳ, θὰ ἐβλέπετε αὐτὸν ἀμέσως ἀποστάζοντα χοιδορὸς θρομβοῦς ἰδρωτὸς καὶ ἐκπνέοντα μετ' ὀλίγον, εἰς ὑπερμέτρου θερμότητος. Ἐπι δὲ θὰ ἐτυρλοῦτο ἀμέσως ἐκ τοῦ μεγάλου φωτός τῆς ἡμέρας, διότι ὁ ζωογονῶν ἥλιος τὸν κόσμον ἐκεῖνον, φαίνεται ἐκκτοντάκις μικρότερος, ἀρ' ἔτι σεις βλέπετε αὐτὸν, ἐπειδὴ εἰς μεγίστην ἀπ' αὐτοῦ ἀπόστασιν εὐρίσκειται καὶ ἐλάχιστη ὑπ' αὐτοῦ θερμκίνηται.

Πυθαγόρας

Ερώτ. Η ζωική ἀρχὴ εἶναι ἰδικιτέρα δύναμις ἢ εἶναι ἰδιότης, τὴν ὅποιον ἔχει ἢ ὅλη. Εἶναι δηλ. αἷτιον ἢ ἀποτέλεσμα;

Αριστοτέλης. Η ζωὴ εἶναι ἀποτέλεσμα, πρᾶξις ὑπὸ τῆς ἐνεργείας δυνάμεως τινος ἐπὶ τῆς ὕλης, ἄνευ τῆς ὁποίας ἡ ὕλη θὰ ἦτο πάντως νεκρά.

Ερώτ. Η δύναμις αὕτη ποθεν ἀντλείεται;

Απόκρ. Ἐχει τὴν πηγὴν αὐτῆς εἰς τὸ παγκόσμιον θειστον, τὸ μαγνητικὸν λεγόμενον, καὶ εἶναι ὁ σύνδεσμος τῆς ὕλης μετὰ τοῦ πνεύματος.

Ερώτ. Ποίᾳ εἶναι ἡ αἰτία τοῦ θανάτου;

Απόκρ. Η ἐξάντλησις τῶν ὀργάνων.

Ερώτ. Ὁ θάνατος τοῦ σώματος δύναται νὰ παραβληθῇ πρὸς κατὰ πνεῦσιν μηχανῆς τινος, ἥς τὰ ὄργανα ἐβλάθησαν;

Απόκρ. Ἀκριβῶς τοῦτο συμβαίνει.

Ερώτ. Τί γίνεται τότε ἢ ὅλη καὶ ἡ ζωική δύναμις;

Απόκρ. Η μὲν ὅλη ἀποσυντίθεται, διὰ τὴν

λάβη μέρος εἰς τὴν σύστασιν ἄλλων ὄντων, ἢ δὲ ζωική δύναμις ἐπιστρέφει εἰς τὸ ταμεῖον.

Αριστοτέλης

Ερώτ. Τί εἶναι τὰ πνεύματα;

Πλάτων. Ἔργα τοῦ Θεοῦ.

Ερώτ. Ἐχουσι ἀρχὴν ἢ εἶναι ἀναρχα;

Απόκρ. Ἐάν ἦσαν ἀναρχα, θὰ ἦσαν ἴσα πρὸς τὸν Θεόν. Μόνον ὁ Θεὸς εἶναι ἀναρχος. Πότε ὅμως ὁ Θεὸς ἐδημιούργησε τὰ πνεύματα, εἶναι μυστήριον.

Ερώτ. Εἶναι ἀληθές, ὅτι τὰ πνεύματα εἰσθε αὐλα;

Απόκρ. Πῶς δύναται τις νὰ ὄρῃ ἐν πρᾶξι καὶ ἀνεπαρκῶς γλώσσης καὶ ὅταν δὲν ἔχη πρὸς τί νὰ συγκρίνῃ αὐτό; Ὁ ἐκ γενετῆς τυφλὸς δύναται νὰ ὄρῃ τί εἶναι τὸ φῶς;

Η λέξις αὐλὸς δὲν εἶναι ποσῶς ἢ κατὰ ἄλλου λέξις, ἢ λέξις ἀσώματος θὰ ἦτο κατὰ ἄλλου λέξις, διότι τὸ πνεῦμα εἶναι δημιουργημα τοῦ Θεοῦ. Καθ' ὃ δὲ δημιουργημα, θὰ ἦναι κατὰ τι κατ' ἀνάγκην. Ὡστε εἶναι ὅλη τις, ἀλλὰ ὀδεδεμένη ἀναλογίαν ἔχουσα πρὸς τὴν ἰδικὴν σας ὕλην εἶναι δὲ τὸσον κίθριος, ὥστε δὲν ὑποπίπτει εἰς τὰς αἰσθήσεις σας.

Ερώτ. Τὰ πνεύματα ἔχουσι τέλος;

Απόκρ. Οὐχὶ τὰ πνεύματα δὲν ἔχουσι τέλος. Πλείονα δὲν δύναμι νὰ σας εἶπω περὶ τούτου, διότι ἡ περιορισμένη δικάνοι σας δὲν δύναται νὰ μ' ἐνοήσῃ.

Ερώτ. Αποτελοῦσιν ἰδικιτέρον κόσμον;

Απόκρ. Ναι, τὸν κόσμον τῶν πνευμάτων, ὅστις ἐδημιουργήθη ὑπὸ τοῦ Θεοῦ πρὸ τοῦ ὕλικου κόσμου καὶ θὰ ἐπιζῆσῃ αὐτοῦ.

Ερώτ. Κατοικοῦσιν ὄρισμένην γῶρην;

Απόκρ. Τὸ ἀπειρον δικστέμα ὑπὸ ἀπείρου χρονικοῦ δικστέματος κατοικεῖται ὑπ' αὐτῶν. Υπάρχουσι ὅμως ἀδικλείπτως καὶ μεταξὺ ὁμῶν σας βλέπομεν καὶ ἐνεργοῦμεν ἐρ' ὁμῶν ἐν ἀγνοίᾳ σας, διότι ἀποτελοῦμεν μίαν τῶν δυνάμεων τῆς φύσεως, δηλ. εἶμεθα τὰ ὄργανα, τὰ ὅποια ὁ Θεὸς μεταχειρίζεται πρὸς ἐκπλήρωσιν τῶν βουλῶν αὐτοῦ. Δὲν δύναται ὅμως πνεύματα, μὴ προοδευμένα, νὰ μεταδῶσιν ἢ κατοικήσωσιν εἰς κόσμους πολὺ προοδευμένους, ἀλλὰ μετακίνησωσιν εἰς τελειότερους τοιοῦτους ἐρ' ὅσον τελειοποιῶνται.

Ερώτ. Τὰ πνεύματα πρὸς τί ὁμοιάζουσι;

Απόκρ. Πρὸς φλόγα, πρὸς λάμπην, πρὸς σπιθίρα κίθριον.

Ερώτ. Βραδύνουσι τὰ πνεύματα νὰ διανύσῃ τὰς ἀποστάσεις;

Απόκρ. Διατρέχουσι ταχύτερα μὲ ταχύτητα τῆς δικάνοις καὶ οὐδὲν σῶμα ὕλικὸν ἐμποδίζει ταῦτα.

Ερώτ. Πῶς εἶνε δυνατόν τὸ πνεῦμα νὰ εἶναι καὶ πανταχοῦ παρὼν;

Απόκρ. Εἰς τὸ αὐτὸ πνεῦμα δὲν δύναται νὰ ὑπάρξῃ δικάνοις, ἀλλ' ἕκαστον αὐτοῦ κέντρον ἀκτινοβολεῖ ἐκ διαφόρων μερῶν καὶ διὰ τοῦτο φαίνεται, ὅτι εἶναι παρὼν εἰς πολλὰ μέρη συγχρόνως. Ὅπως ὁ ἥλιος, ὅστις εἶναι εἰς καὶ ὅμως ἀκτινοβολεῖ καὶ πολὺ μακρὰν καὶ πολὺ πλησίον καὶ εἰς ὅλα τὰ πέριξ του διαφορά σημεῖα καὶ εἶναι πανταχοῦ παρὼν, καὶ ἐν ταυτῷ ποσῶς δὲν δικαρεῖται διὰ τοῦτο. Ὅπως ἔχετε μίαν ἰδέαν περὶ Θεοῦ καὶ Πνευμάτων.

Ερώτ. Ὅλα λοιπὸν τὰ πνεύματα ἀκτινοβολοῦσιν οὕτως;

Απόκρ. Πολλοῦ γε καὶ δεῖ. Ἐδῶ δὲ ἀκριβῶς ἔγκειται ἡ ποιότης καὶ διαφορὰ τῶν πνευμάτων. Τοῦτο δ' ἐξαρτᾶται ἐκ τοῦ βαθμοῦ τῆς ἀγνότητος αὐτῶν.

Πλάτων

Ερώτ. Τὰ πνεύματα ὑπὸ τίνος οὐσίας περιβάλλονται;

Σωκράτης. Τὰ πνεύματα περικυλύονται ὑπὸ οὐσίας ἀτμοειδοῦς, ὡς πρὸς σας τοὺς ἀνθρώπους, ἀλλὰ πολὺ παχέως, ὡς πρὸς ἡμᾶς τὰ πνεύματα.

Η οὐσία δὲ αὕτη δὲν τὰ ἐμποδίζει τοῦ νὰ ἀνυψῶνται ἐν τῇ ἀτμοσφαιρῇ καὶ νὰ μεταφέρωνται ὅπου θέλουσι.

Τὸ περίπνευμα δὲ τοῦτο, ὅπως σεις οἱ ἀνθρώποι καλεῖτε αὐτό, δὲν εἶναι ὅμοιον ἐπὶ ὅλων τῶν κόσμων, ἀλλ' ὅταν τὸ πνεῦμα μετακίνηθῃ ἀπὸ ἐνὸς εἰς ἄλλον κόσμον, ἀναγκάζεται νὰ μεταβάλλῃ καὶ τὸ περίπνευμά του, ἦτοι τὸ περικύλυμά του, ὅπως σεις ἀλλάσατε τὰ ἐνδύματά σας μὲ τοὺς καιροὺς καὶ τὰ κλίμακα.

Ἐν παραδείγματι, ὅταν ἔλθῃ πνεῦμα εἰς ἀνωτέρου κόσμου εἰς τὴν γῆν, λαμβάνει περίπνευμα παχύτερον.

Ερώτ. Ὅταν τὸ πνεῦμα εὐρίσκειται οὕτω μὲ τὸ περίπνευμά του δυνάμεθα νὰ τὸ ἴδωμεν;

Απόκρ. Δικατὶ ὄχι, ἀρκεῖ τὸ πνεῦμα νὰ θέλῃ νὰ φανερωθῇ καὶ νὰ λάβῃ τὸ σχῆμα.

Ερώτ. Ὅποια διαφορὰ ὑπάρχει μετὰ τῶν πνευμάτων;

Απόκρ. Υπάρχει διαφορὰ ἀνάλογος τοῦ βαθμοῦ τῆς τελειότητος αὐτῶν. Δικαροῦνται δὲ εἰς τρεῖς κυρίως τάξεις. Εἰς τὴν πρώτην ἀνήκουσι τὰ πνεύματα, ἅτινα ἔφθασαν εἰς τὸν ὑψίστον βαθμὸν τῆς τελειότητος. Εἰς τὴν δευτέραν τὰ ὅπωςδήποτε τελειοποιηθέντα καὶ τὸ καλὸν πάντοτε ἐπιθυμοῦντα. Καὶ εἰς τὴν τρίτην τὰ ἀτελεῖ καὶ ἀμαθῆ πνεύματα.

Τὰ πνεύματα τῆς πρώτης τάξεως μεγάλως ὠφέλησαν καὶ καθημερινῶς ὠφελοῦσι τοὺς ἀνθρώπους, ἐπὶ τῆς δικάνοις τῶν ὁποίων ἐπενεργοῦσιν, ὅσας καὶ παρῆσαν ἀνάγκη. Τὰ ὑψίστα προδλήματα τῆς ἐπιστήμης ἐλύθησαν ὑπὸ τῶν ἐκαστοτε σφῶν ἐπιστημόνων διὰ τῆς βοηθείας

καθ' ὅσους ἢ καὶ ἐν ἐργηγόρσει τῶν ἀνωτέρων πνευμάτων. Ἐπίσης καὶ τὰ πνεύματα τῆς δευτέρας τάξεως εἰς τὸ καλὸν πάντοτε τῶν ἀνθρώπων συντελοῦσιν, ἀλλὰ μὴ κατέχοντα τὴν σοφίαν τῶν ἀνωτέρων, δὲν δύναται ἐπὶ σπουδαίων ζητημάτων νὰ διδάξωσι τοὺς ἐπικαλουμένους τὴν βοήθειαν αὐτῶν ἀνθρώπους. Τὰ δὲ τῆς τρίτης τάξεως πνεύματα γενικῶς δὲν δύναται μήτε καλὸν μήτε κακὸν νὰ πράξωσιν, ἀλλὰ ἀπλῶς εὐκρεστοῦνται νὰ κίττωσιν ἐμπιέζοντα καὶ φοβίζοντα ἡμᾶς καὶ προξενούντα θρομβοῦς.

Ερώτ. Ὡστε δὲν ὑπάρχουσι δαίμονες κατὰ τὴν σημασίαν, ἢ ὅποια ἀποδίδεται συνήθως εἰς τὴν λέξιν.

Απόκρ. Ἐάν ὑπῆρχον δαίμονες, θὰ ἦσαν βεβαίως ἔργα τοῦ Θεοῦ, ἀροῦ ὁ Θεὸς τὰ πάντα ἐποίησεν. Λοιπὸν θὰ ἦτο ὁ Θεὸς ἀγαθὸς καὶ δικαίος, ἐάν ἔκρινεν ὄντα, παραδιδόμενα αἰωνίως εἰς τὸ κακὸν καὶ τὴν δυστυχίαν;

Η ἐλληνικῆς παραγωγῆς λέξις δαίμων σημαίνει πνεῦμα, διάνοιαν καὶ ἐλέγγο ἐπὶ τῶν ἀσωμάτων ὄντων καλῶν ἢ κακῶν ἄνευ δικάνοις. ἀργότερον δὲ ὑπέπεσεν εἰς κακὴν σημασίαν, ὑποδηλοῦσα ὄντα οὐσιωδῶς κακά.

Σωκράτης

ΜΙΑ ΙΑΤΡΙΚΗ ΣΥΜΒΟΥΛΗ ΕΚΑΣΤΟΤΕ

Προφυλαξίς ἀπὸ τῆς χολέρας.

Ὡς μόνον προφυλακτικὰ μέτρα κατὰ τῆς φοβερῆς ταχύτες νόσου, ἐν περιπτώσει ἐνσκήψεως καὶ πρὸ ἡμῶν, καθ' ὅσον οὐδῶλος τὸ παραδόξον νὰ μᾶς ἐπισκεφθῇ αὕτη, συνιστῶμεν τὰ ἑξῆς:

1ον Ἀπόλυτον ἀροβίαν καὶ ψυχραιμίαν. Τοῦτο εἶναι τὸ οὐσιωδέστερον προσόν.

2ον Νὰ πίνετε πάντοτε βρασμένον ὕδωρ, διότι τὸ ψυχρὸν, ὡς γνωστόν, περιέχει ἐν ἐκυστῷ μικροβία.

3ον Ν' ἀποφεύγετε τοὺς νεπούς καρπούς, ἐν γένει, ὡς καὶ τὰ ὀμα σκακτικά.

4ον Νὰ μὴ πλησιάζητε τὰ ὄζοντα καὶ βρωμερὰ καὶ λασπώδη τοπεῖα.

5ον Ν' ἀποφεύγετε ἀπολύτως τὰ φιλήματα καὶ εἰ δυνατόν, τὰς χειρὸς ψίξας.

6ον Νὰ μὴ πίνετε ὕδωρ καὶ ποτὰ μὲ ζῆν ποτήρια καὶ δὴ εἰς κερνεῖα καὶ ξενοδοχεῖα.

7ον Νὰ μὴ κοιμησθε εἰς κλίνας, ἐνθα πρὸ ὁμῶν ἐκτοιμήθη ἄλλος καὶ δὲν ἤλλαξεν σινδόνην, καὶ

8ον Νὰ μὴ ἀνακνήστε καθ' ὅσον μὲ ἀνοιχτὸν στόμα.

Ὁ ἱατρός σας

ΤΑΞΕΙΔΙΟΝ ΜΕΧΡΙ ΚΕΡΚΥΡΑΣ

[Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον]

Η ΝΥΝ ΚΕΡΚΥΡΑ μετὰ τὴν κατεδάφισιν μερικῶν φρουρίων καὶ τοιχῶν, ἔλαβεν ἄλλην ἔκτασιν καὶ μορφὴν καὶ ἤδη διαιρεῖται εἰς δύο μέρη, τὴν παλαιὰν πόλιν, παρὰ τὴν παραλίαν, μὲ στενὰς ἀκανονίστους ὁδοὺς, ὅπου καὶ τὰ μικρομάγοζα τοῦ συνήθους ἐμπορίου καὶ ἡ ἀγορὰ καὶ τὴν νέαν πόλιν, πρὸς τὰ μεσογειότερα ἐκτετατωμένην, μὲ ὠραίας κανονικὰς ὁδοὺς καὶ κτίρια.

Ἡ Κέρκυρα ἔχει τὰς καλετέρας ἀπόψεις καὶ ἂν πορίθῃ τις τὴν παλαιὰν, στενήν καὶ ἀκανόνιστον πόλιν, ἥτις τὰς χειροτέρας ἐπιπτώσεις ἀφίξει εἰς τοὺς ξένους καὶ διότι ἐντεῦθεν εἰσερχεῖται τις εἰς τὴν νῆσον, ὁμολογουμένως θὰ εὐχαριστηθῇ ὑπερβαλλόντως ἐκ τῆς φυσικῆς καὶ τεχνητῆς ἀπόψεως τοῦ ὅλου μέρους αὐτῆς.

Ἡ Κέρκυρα ἀφ' ἑτέρου ἔχει ἱστορίαν καὶ πορελθὸν οὐχὶ εὐκαταφρόνητον καὶ δὲν πρέπει τὰ παρίδωμεν τοῦτο, πρὶν ἢ περιγράψωμεν τὴν νέαν κατάστασίν τῆς.

Ἡ Κέρκυρα ἀποτελεῖ μετὰ τὴν Κεφαλληνίαν, τὴν μεγαλειότεραν τῶν Ἰονίων νήσων. Κατὰ τὴν ἀρχαιότητα, ἐθεωρεῖτο ὡς ἡ Σχερία τοῦ Ὀμήρου, ἡ νῆσος τῶν Φαιάκων. Ὄνομάζετο δ' ἐπίσης καὶ Ἀρεπάνη καὶ Μακρὴ, ὡς ἐκ τοῦ σχήματός τῆς. Τὸ δὲ ὄνομα Κορφοῦ, ὅπερ προσέλαβεν ἐν νεωτέροις χρόνοις, ἐσημαίνει, ὡς λέγεται, τὸν παρὰ τὴν σημερινὴν πρωτεύουσάν δικόρυστον βράχον, ὕστερον ὅμως ἐπεξετάθη εἰς ἄσασαν τὴν νῆσον· εὐρίσκονται δὲ διάφοροι παρασχηματισμοὶ τοῦ ὀνόματος, ἐξ ὧν ξυμεινε σταθερὸν τὸ ὄνομα Κορφοῦ.

Ἡ νῆσος αὕτη κεῖται κατὰ τὴν εἰσοδὸν ἀφ' ἑνὸς τοῦ Ἀδριατικοῦ κόλπου καὶ ἀφ' ἑτέρου τοῦ Ἰονίου πελάγους, χωρίζομένη ἀπὸ τῆς ἀπέναυτι Ἠλείου διὰ μικροῦ στενοῦ πορθμοῦ δύο χιλιομέτρων μόλις πλάτους.

Ἀπὸ τῆς παραλίας τοῦ λιμένος ἢ καὶ ἀπὸ τῆς πόλεως ἡ θεὰ εἶναι τοῦ στενοῦ τούτου, δι' οὗ διέρχονται τὰ εἰς Ἰταλίαν καὶ Τεργέστην προσερχόμενα καὶ μεταβαίνοντα πλοῖα εἶνε θανατοῦσα καὶ θωμανικωτάτη καὶ θεωρεῖται ὡς ἐν τῶν μεγαλοπρεπετέρων θεαμάτων τῆς Κερκύρας.

Ἐνεκα τῆς θέσεώς τῆς ἡ ὠραία αὕτη νῆσος ἦτο κατὰ τοὺς ἀρχαιοτάτους χρόνους σπονδαῖος σταθμὸς διὰ τὸ μεταξὺ Ἑλλάδος καὶ Ἰταλίας ἐμπορίον. Αἱ δὲ βορειοδυτικῶς αὐτῆς κείμεναι νηοίδες, αἷνες δὲν φαίνεται ἔχουσιν καὶ νῦν σημασίαν, κατὰ τὴν ἀρχαιότητα ἤ-

σαν δλωσ ἀκατοίκητοι εἶνε δ' αὐταὶ Ὀθωνοί, Ἐρικόουσα, Μαλθακὴ καὶ πολλὰ ἄλλαι μικρότεροι, ὧν ἡ καλουμένη Καράβη ἤδη, ὑπὸ τῶν ἀρχαίων φαίνεται, ὅτι ἐπιστενέτο οὖσα τὸ ἀπολιθωθὲν τῶν Φαιάκων πλοῖον.

Τὰ μεγάλα ἐκτεταμένα δάση, ἅτινα ἐφημίζοντο καὶ ἐκάλυπτον τὴν νῆσον, κατὰ τὴν ἀρχαιότητα, δὲν ὑπάρχουσι πλέον σήμερον ἐξαφανισθέντα καὶ μόνον κατὰ τὴν βόρειον κλιτὴν τοῦ Παντοκράτορος καὶ τὸ ὄρος Ἅγιος Μαθίας διατηροῦνται τινὰ τὴν σήμερον.

Εἰς φυσικὰς καλλογὰς εἶνε λίαν πλουσία ἡ Κέρκυρα, καταπλημμυροῦσα ἀπὸ ὄρη καὶ κοιλάδας, βράχους καὶ πρασίας ἐλαιοφύτεας κτλ. καθιστώσας ὀντως παραδείσειον διαμονὴν τὸν τόπον, διόπερ ἡ Ἀυτοκράτειρα τῆς Ἀυστρίας ἀγοράσασα τὸ κτήμα Βράϊλα, παρὰ τὸ χωρίον Γαστοῦρι, ἔκτισε λαμπρὰν ἑπανύην, τὴν Ἀχιλλεῖον καλουμένην καὶ ἐνεκατέστησεν εὐχάριστον διαμονὴν, ἣν μετηγόρασεν ὁ αὐτοκράτωρ τῆς Γερμανίας Γουλιέλμος.

Ἡ Κέρκυρα κεῖται ἐπὶ χερσονήσου, διαιρουμένης ὑπὸ τοῦ κόλπου Καστράδων εἰς δύο τμήματα, ὧν τὸ Νότιον χωρίζεται ἀπὸ τοῦ κορμοῦ τῆς νήσου τόσον ἐντελῶς διὰ τῆς λίμνης Χαλκιοπούλου, ὅσπερ συνδέεται μετὰ τῆς λοιπῆς χερσονήσου μόνον διὰ στενοῦ ἰσθμοῦ 900 μ. πλάτους. Τὸ δὲ Βόρειον μέρος ἔχει μέγιστον πλάτος 1,400 μ. καὶ φέρει ἐπὶ τῆς ἀνατολικῆς ἄκρας δύο ἀποτόμους βράχους, ὕψους 65 καὶ 51 μ., τὸ σῆμα, οὕτως εἰπεῖν, τῆς πόλεως, ἐκ τοῦ ὁποῖου προσέλαβεν αὕτη, εἴτα ὅλη ἡ νῆσος τὸ ὄνομα Κορφοῦ. Ἐπὶ τῆς ἄκρας αὐτῆς ἰδρῦθη βυζαντινὸν φρούριον, σπονδαῖον στήριγμα τοῦ Ἀνατολικοῦ Ὀθωμανικοῦ Κράτους καὶ σταθμὸς μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τῶν Ἰταλικῶν κτήσεων· ὕστερον δὲ ὁχύρωμα, περὶ τὸ ὁποῖον ἡγωνίζοντο οἱ Βυζαντινοὶ κατὰ τῶν ἀπὸ Ἀδριατικοῦ πελάγους ἐπιτιθεμένων Νορμανδῶν. Βραδύτερον τὸ φέρον τοὺς βράχους τούτους μέρος διὰ τεχνητῆς τάφρου μετεβλήθη εἰς νῆσον, ὡς εὐρίσκειται καὶ μέχρι τῆς σήμερον. Κατὰ τὴν ἐπὶ τῆς νήσου Βίδου προστατευομένην θέσιν, βορειο-ἀνατολικῶς τοῦ φρουρίου, ἔχει ἰδρῦθῆ ἡ πόλις ὑπὸ τὸν λόφον, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου οἱ Ἐνετοὶ ἔκτισαν νέον φρούριον (fortezza nuova, πρὸς ἀντίθεσιν πρὸς τὸ παλαιὸν τὴν fortezza vecchia). Τὸ ἀρχαῖον τεῖχος τῆς πόλεως κατήρριψαν οἱ Ἄγγλοι ἐπὶ τῆς κατοχῆς, μόνον δὲ λείψανον αὐτοῦ ἦσαν αἱ πύλαι Porta Reala, ἐν τῷ Ἀντικῷ μέρει τῆς πόλεως, αἷνες ὅμως καὶ αὐταὶ ἐκρημνίσθησαν τῷ 1893. Οἱ Ἄγγλοι ἔκτισαν καὶ τὰ ὁχύρωματά, Ἀβραάμ καὶ Salvatore, ἐπὶ τῆς σιερῆς καὶ ἄλλα λίαν ἰσχυρὰ ἐπὶ τῆς νήσου Βίδου. Ταῦτα ὅμως πάντα ἀνετιθέσαν ὑπὸ τούτων κατὰ τὰς παραμονὰς τῆς Ἐνώσεως τῶν Ἰονίων νήσων μετὰ τῆς Ἑλλάδος. Ἐν

τούτοις πάντοτε ὑφίστανται ἐπὶ τὰ ἴχνη τοῦ στρατιωτικοῦ παρελθόντος τῆς πόλεως αὐτῆς. ὡς καὶ ἡ μνημονευθεῖσα τάφος καὶ ἡ ἱστορικὴ ὠραία Σπιανάδα, (Esplanade) ἡ μεγάλη πλατεῖα τῶν γυμνασίων τοῦ στρατοῦ, καλουμένη ἔκτοτε.

Ἐπὶ τῆς ἄκρας τῆς ὑπὲρ τὴν τάφρον γεφύρας, ἥτις συνδέει τὴν πλατεῖαν μετὰ τοῦ παλαιοῦ φρουρίου, ἴσται τὸ ἀγαλμα τοῦ κόμητος Σχοῦλεμβουργ, τοῦ ἀποκρούσαντος τοὺς Τούρκους τῷ 1716. Τὴν δὲ Βόρειον πλευρὰν καταλαμβάνει τὸ μέγαρον, ὅπερ ἐκτίσθη διὰ τοὺς ἄρμοστὰς τῆς Ἐπτανήσου, κυκλοτερὲς δὲ ἐν σχήματι ἀρχαίου ναοῦ μνημεῖον, ἀνομιμήσκει τὸν πρῶτον ἄρμωστήν Μαῦτλανδ. Ἐπὶ τῆς Ἀντικῆς πλευρᾶς εὐρίσκονται τὰ μεγάλα ξενοδοχεῖα καὶ καταστήματα καὶ γραφεῖα τῆς πόλεως. Ἐπὶ δὲ τῆς Νοτιο-δυτικῆς γωνίας τὸ ὠραῖον κτίριον τοῦ Γυμνασίου καὶ παρ' αὐτῷ ὁ ἀνδριὰς τοῦ Καποδιστρίου. Ἡ πλατεῖα αὕτη εἶναι ὁ προσφιλέτης περίπατος τῶν Κερκυραίων καὶ καθ' ἑσπέρας, ἰδία τὸ θέρος, προσέρχονται χιλιάδες κόσμου.

Ἐπὶ τῆς χερσονήσου Ἀναλήψεως πρὸς Νότον τῆς νήσου καὶ πλησίον τῆς θαλάσσης κεῖται ἡ βασιλικὴ ἑπανύς Mon repos, τοῦ Βασιλέως μας, μετὰ ὠραίου κήπου καὶ ἀνακτόρου, τοιούτερον δὲ τὰ ἐρείπια δωρικοῦ ναοῦ.

Ἐπὶ τῆς Νοτίας ἄκρας ἴσταιτο ἄλλοτε τηλεβόλον, δι' οὗ ἠγγέλλετο ἡ ἀφίξις τῶν πλοίων, ἐξ οὗ καὶ νῦν ἐπι καλεῖται ἡ θέσις al canone, δηλ. Κανόνι· συνειθίζεται δὲ περίπατος ἕως ἐκεῖ. Ἀπέναυτι αὐτῆς λίαν ἐγγὺς τῇ ἀκτῇ τοῦ σώματος τῆς νήσου κεῖται τὸ νησίδιον, Ποντικοῦ νηοῦ καλούμενον, ὅπερ ὁ λαὸς θεωρεῖ ὡς τὸ ἀπολελιθωμένον πλοῖον τῶν Φαιάκων καὶ εἶναι θέσις πολλῶν θωμαντικῶν.

Ὁ πληθυσμὸς τῆς πόλεως Κερκύρας ἀνέρχεται εἰς 19-20 χιλ. κατοίκων, μεταξὺ τῶν ὁποίων συγκαταλέγονται καὶ πολλοὶ ξένοι, Ἄγγλοι, Ἰταλοὶ καὶ Τούρκοι ὑπῆκοοι, ὡς καὶ Ἑβραῖοι, ὧν ὁ ἀριθμὸς ἐσφαλμένως ἔξογκοῦται εἰς 5-6 χιλ. ἐνῶ δὲν ὑπερβαίνει τοὺς 2,700.

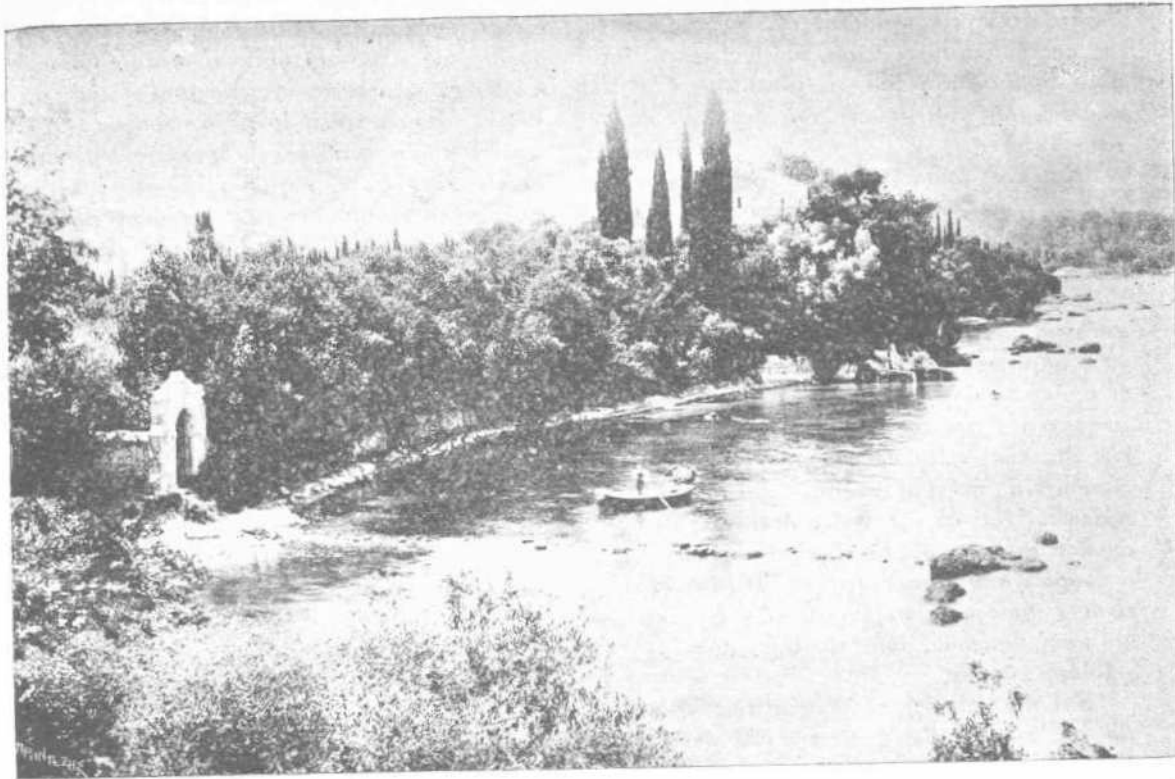
Τὴν ἐπανύριον πρωίαν, ἀφοῦ περιῆλθον μέρος τῆς πόλεως, περὶ τὸ ξενοδοχεῖον τῆς Βενετίας, ἐνθα καὶ ὠραῖα οἰκοδομαὶ καὶ καλαὶ ὁδοὶ ὑπάρχουσι, μετέβην πρὸς τὴν παραλίαν διὰ τῆς πλατείας Esplanade, Σπιανάδας, κοινῶς λεγομένης καὶ εἰς τὸ βάθος τῆς ὁποίας κεῖται τὸ ἀνάκτορον τοῦ Βασιλέως Γεωργίου καὶ μετὰ τοῦτο ἡ ἀκτῆ.

Τὸ ἀνάκτορον τοῦτο εἶνε τὸ παλαιὸν διοικητήριον, ὅπερ μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τῶν ἀγγλων ἀνεσκευάσθη καταλλήλως εἰς ἀνάκτορον καὶ πολλάκις ἐχρησίμευσε κατὰ τὸ θέρος, ὡς διαμονὴ τοῦ Ἀνακτοῦ. Ταῦν ὅμως σχεδὸν ἐγκατελείφθη, τὸ κτίριον φθίνει, ἡ θέσις ἐρη-

μοῦται καὶ βαθμηδὸν ἐγκαταλείπεται ὑπὸ τῆς ἀριστοκρατίας, προτιμώσης τὰ μεσογειότερα ὠραϊότερα μέρη καὶ οὕτω τὸ ἀνάκτορον θ' ἀπομείνῃ, καταλήγον εἰς ἀρχαιολογικὸν μουσεῖον. Μεγάλῃ πύλῃ ἐδῶ, δευτέρα τις ἐκεῖ, μικρότεροι παρέκει, ἄλλος διάδρομος μὲ στοὰν δεξιόθεν, εὐρείοι καμάραι ἀριστερόθεν, μεγάλη ἀλλῆ ἔμπροσθεν καὶ μὲ ὁδὸν πρὸς τὴν ἀκτῆν εἰς τὸ βάθος καὶ κῆποι δεξιόθεν ἐκεῖ πρὸς τὰ κάτω μὲ ὑπογεῖους στοὰς καὶ διαδρόμους, καὶ κρημαστοὺς βαβυλωνεῖους ἐξώστιας, ἰδοὺ ἡ ἐξωτερικὴ ἀποχὴ τῶν ἀνακτόρων αὐτῶν μετὰ τῶν παραλίων μερῶν του, ὡς ἐμφαίνονται παντὶ ξένῳ, ἐπισκεπτομένῳ κατὰ πρῶτον ταῦτα.

Ἡ Κέρκυρα ἔδει νὰ ἦναι πόλις βασιλικὴ, ἂν ὄχι ἀριστοκρατικὴ, μετὰ τῶν ὠραίων παρακίων μερῶν τῆς, τῶν ὀντως βασιλικῶν κτήσεων τῆς καὶ τῶν θαυμασίων τοπειῶν τῆς. Τὸ δὲ ἤδη ἐγκατασταθὲν ὑπὸ τῆς ἀοιδίμου Ἀυτοκρατείας Ἐλισάβετ τῆς Ἀυστρίας Ἀχιλλεῖον, ἐν τῇ θαυμασιωτάτῃ καὶ περιφνήμῳ θέσει Γαστοῦρι, ἐν τῷ μέσῳ πυκνοτάτου ἄλσους, γηλόφων καὶ κλιτύων, ἀνωθι ὠραίας ἀκτῆς, πρὸ ὄριζόντος καὶ μαγευτικωτάτης ἔναντι ἀπόψεως ἀποτελεῖ συμπλήρωμα τῆς βασιλικῆς καταγωγῆς τῆς νήσου αὐτῆς καὶ δέον ἀνατιθερῆτος βασιλότοπος τὰ θεωρηθῆ ἡ χώρα αὕτη. Τὸ κλίμα τῆς Κερκύρας κατὰ τὸ θέρος εἶναι γλυκὺ καὶ ἀρκετὰ ὁροσερόν, κατὰ δὲ τὸν χειμῶνα, ἰδίως κατὰ τοὺς μῆνας Φεβρουάριον καὶ Μάρτιον εἶναι ὑγιέστατον, ἠπιωτάτον καὶ πολλὴ εὐχάριστον, δι' ὅπερ καὶ προτιμᾶται ἀπὸ πολλὰ ἄλλα εὐρωπαϊκὰ μέρη καὶ διὰ τοῦτο προσέρχονται ἐπαῦθα πολλοὶ ξένοι.

Ἡ Κέρκυρα μὲ τὰς πολλὰς ἀρετὰς τῆς καὶ τὰ ἀνεκίμητα προσόντα τῆς δύναται κάλλιστον νὰ θεωρηθῆ ὡς νῆσος τῶν νῦν ὑπεργείων τε καὶ ἐπιγείων θεῶν καὶ ἡμιθέων, διότι ὅλοι τὴν θαυμάζουσι καὶ τὴν λατρεύουσι καὶ διὰ τοῦτο καὶ πάντες σχεδὸν οἱ σύγχρονοι βασιλεῖς καὶ αὐτοκράτορες τὴν προτιμῶσιν, ὡς εὐχάριστον καὶ ἥσυχον διαμονὴν. Ἀυστυχῶς ὅμως ἀπὸ τινος παρημελήθη ἀπὸ τοὺς ἡμετέρους καὶ ἂν δὲν ἐμεσολάβον οἱ ξένοι ἐπερμέναι κεφαλαὶ καὶ οἱ διερχόμενοι ἐπιβάται, ἤθελε περιέλθει καὶ αὕτη εἰς ἀφάνειαν καὶ καταφρόνησιν, ὅπως πάντα τὰ ἡμέτερα πολῦτιμα καὶ προσοδοφόρα μέρη ξένοι τὰ ἐσβίβισθησαν, τὰ ἐξετίμησαν καὶ τὰ ἐξεμεταλλεύθησαν, καθὼς τὰ μεταλλεῖα μας, τὰ μάρμαρά μας, τὰς ἀτμοπλοικὰς συγκοινωνίας μας, τοὺς σιδηροδρόμους καὶ λοιπὰ ἂν δὲ ἡ μακαρία τῇ μνήμῃ αὐτοκράτειρα τῆς Ἀυστρίας Ἐλισάβετ, δὲν ἐξέλεγε τὴν Κέρκυραν, ὡς βασιλικὴν διαμονὴν τῆς καὶ δὲν κατεσκεύασε τὸ περίφημον ἐκεῖνο πολυτάλαντον ἀνάκτορόν τῆς, ἐν τῇ θωμανικωτάτῃ καὶ ἀριστονομματικωτάτῃ τοποθεσίᾳ τοῦ Γαστοῦριου καὶ ἂν καὶ ὁ

ΘΑΥΜΑΣΙΟΝ ΤΟΠΕΙΟΝ ΤΗΣ ΚΕΡΚΥΡΑΣ

(Τὸ χωρίον "Υψο)

αυτοκράτωρ τῆς Γερμανίας Γουλιέλμος δὲν ἐξηγόραζεν ἑσχάτως αὐτό, δαπανήσας διὰ νεωτέρας προσθήκας καὶ ἐνκομίας ἕτερον ἑκατομύριον φράγκων, ἢ Κέρκυρα θὰ ἐλησμονεῖτο παρ' ἡμῶν τελείως καὶ τὰ δύο βασιλικά μας ἀνάκτορα θὰ μειτεβάλλοντο εἰς πτηνοτροφεία. Εὐτυχῶς ὁμως, χάριν τῶν ξένων, ἢ Κέρκυρα ἐπαναλαμβάνει νέαν ζωὴν καὶ ἀκμὴν, ἅπαντα τὰ βασιλικά καὶ ἡγεμονικά αὐτῆς ἀνάκτορα θ' ἀντιπροσωπεύουσι καταλλήλως καὶ πρεπόντως, πολλοὶ δὲ ξένοι θὰ συρρεύσουσι ἐκάστοτε πλουσιοπαρόχως ἂν δὲ συντελεσθῇ καὶ τὸ ἑσχάτως ἀρξάμενον παρὰ τῇ ἀνατολικῇ παραλίᾳ μεγαλοπρεπὲς κ α ζ ἰ ο ν, εἶδος εὐρωπαϊκῆς Λέσχης, μετὰ τῶν παρακειμένων εὐρωπαϊκῶν λουτρῶν, τότε ἢ βασιλικὴ αὕτη νῆσος ἔσεται κέντρον καὶ ἐντυπυκτῆριον ἀπολαύσεως, ἕγξιαι καὶ διασκεδάσεως, ἥσυχον διαμονητήριον διὰ τὰς ἐν θορόβῳ καὶ τῇ τέρβῃ διαβιούσας ὑπάρξεις καὶ τόπος ἀναρρώσεως πάσης ἀδυναμίας καὶ ψυχικῆς διαταρᾶσεως.

Διέμεινα ἐνταῦθα ἐπὶ ἐφ' ἡμέροισιν, καταναλώσας αὐτὸ εἰς ἐπισκέψεις τῶν διαφόρων ἀξιοθεάτων καὶ ἀξιοπεριεργῶν μερῶν τῆς νήσου, τοῦ Κανονίου, Ἀχιλλείου, Μον Repos κτλ. ὡς καὶ τῶν προσωπικῶν μου φίλων καὶ συνδρομητῶν τῆς "Φύσεως" οἶον τοῦ κ. Κ. Ἀσπιώτου, ἰδιοκτητοῦ τοῦ μεγαλειότερου χρωμολιθογραφείου τῆς Ἑλλάδος, τοῦ κ. Μαρκουᾶ, ποιητοῦ, τοῦ κ. Α. Βλάχου, διευθυντοῦ τοῦ Ἐκπαι-

δευτηρίου «Καποδιστριας», τοῦ κ. Γ. Σκάρπα, ἐκ τῶν καλειτέρων δικηγόρων τοῦ τόπου, τοῦ κ. Ἡρ. Παπαδάτου, μεγαλεμπόρου, τοῦ κ. Στ. Λάμπρου, βιομηχάνου, τοῦ κ. Α. Κοιζονάνου, διευθυντοῦ τοῦ Γυμναστηρίου καὶ χημικοῦ, τῶν κυρίων Φερεντίνου καὶ Γ. Ρηγαῦ, διευθυντῶν τοῦ Τηλεγραφείου καὶ Ταχυδρομείου καὶ διαφόρων ἄλλων.

Τὴν ἐπαύριον πρωΐαν μετέβην πρὸς ἐπίσκεψιν τοῦ κ. Ἀσπιώτου καὶ τῶν φημιζομένων περιφήμων χρωμολιθογραφικῶν καταστημάτων αὐτοῦ, τῶν ὁποίων ὀλίγοι ὁμολογουμένως ὁμογενεῖς γνωρίζομεν τὴν σπουδαιότητα καὶ σημασίαν καὶ ὀλίγοι, ἂν ὄχι οὐδεὶς θὰ περιέγραφε καὶ διεφήμιζε τὴν ἔθνικὴν αὐτῶν δρασίαν καὶ σημαντικότητα, καθόσον καὶ ὀλίγοι γνωρίζουσι τὰ ἔργα, ἅτινα ἐκτελεῖ καὶ ἐξετέλεσε. Μόλις δ' ἑσχάτως ἤρξατο ἢ τε Κυβερνησις καὶ τινες Τράπεζαι παραγγέλλουσαι ἐκεῖ σπουδαίας χρωμολιθογραφικὰς ἐργασίας, μετοχὰς, λαχεῖα τοῦ Στόλου κτλ. Ἀλλὰ καὶ ἐγὼ ἐνδιόμιζον, ὅτι θὰ εὕρισκον ἐκεῖ ἀπλοῦν καὶ μικρὸν χρωμολιθογραφικὸν κατάστημα, κατώτερον ἢ ἐφ' ἀμύλλον τῶν Ἀθηνῶν, ἀλλ' ὅταν εἰσῆλθον εἰς τὰς πολυαριθμοὺς καὶ εὐρείας αὐτοῦ αἰθούσας καὶ διαμερίσματα, ἀνάγωγον καὶ ἰσόγωγον, καὶ εἶδον, ὅτι ὀλόκληρον σχεδὸν τὸ τέως μεγαλοπρεπὲς οἰκοδόμημα, τῆς ἄλλοτε Ἀκαδημίας μας ἐκεῖ, ἔχει καταλάβει ἢ πολυδαίδαλος καὶ ποικίλη ἐρ-

γασία τῶν πελωρίων ἐκείνων βιομηχανικῶν ἐργουσιῶν, ἐξεπλάγην καὶ ἐβιαζόμεν νὰ ἴδω τὸν διευθυντὴν καὶ ἰδιοκτήτην αὐτῶν, ὅπως

Ο κ. Κ. ΑΣΠΙΩΤΗΣ

ἀπὸ καρδίας τῷ σφίγξω τὴν χεῖρα καὶ τὸν συγχαρῶν.

Τὸν κ. Ἀσπιώτην προσωπικῶς δὲν ἐγνώριζον, μολοντοὶ διατελεῖ συνδρομητῆς τῆς Φύσεως πρὸ δεκαετίας καὶ ἐφανταζόμεν νὰ ἴδω ἄνδρα γεγηρακότα ἐν τῇ ἐργασίᾳ, τῇ φροντίδι καὶ τῷ καμάτῳ, ἀλλ' ὅταν μετὰ τὰς ἀπαιτούμενας ἐν τοιοῦτῳ σπουδαίῳ καταστήματι διατηρώσεις, εἰσῆλθην εἰς τὰ γραφεῖα, ὅπου δὲν ἐφαινετο ὁ διευθυντῆς καὶ εἶτα εἰς πολυτελεῖ αἴθουσαν, ἔνθα ὄραται εἰκόνας ἐσιτόλιζον τὰ τοιχώματα καὶ μέγα πολυάσχολον, ὡς ἐκ τῶν πολλῶν ἐπ' αὐτοῦ ἐγγράφων γραφείων, μετὰ τῶν πέριξ ἐδρῶν τῶν κατελάμβανε τὴν δεξιὰν πλευράν, ἠγγόνησα ἀμέσως, ὅτι δὲν εὕρισκόμεν ἐντὸς συνήθους Ἑλληνικοῦ, ἀλλ' οὔτε καὶ εὐρωπαϊκοῦ ἐργουσιῶν.

Ἐκάθισα παρακληθεὶς ν' ἀναμείνω ἐπ' ὀλίγον τὸν πολυάσχολον διευθυντὴν καὶ ἰδιοκτήτην, παρατηρῶν ἐν ταῦτ' ἡμῖν τὰς πέριξ μου ὄρατας εἰκόνας, ὅτε προσέρχεται μετ' ὀλίγα λεπτὰ ὄλιως χαρτεῖς, μειδιῶν καὶ ζωηρότατος ὁ κ. Κ. Ἀσπιώτης, πλήρης σφρίγγου καὶ νεότητος καὶ σφίγγων μοι τὴν χεῖρα, προτείνει κάθισμα παρὰ τῷ γραφείῳ του.

— Ὁ κ. Πρίντζης, διευθυντῆς τῆς Φύσεως, μοι λέγει, χαίρω πολὺ ὅπου μᾶς ἐπισκέφθητε, ἀλλὰ νὰ μᾶς συγχαρῆτε, ὅπου οὐκ ἔκαμα νὰ περιμένετε. Ἠξεύρετε ἀπὸ ἐργασίας.

— Ἀ, ναί, ἄλλως τε, ἔλαβον καιρὸν νὰ ἐξετάσω αὐτὰς τὰς ὄρατας εἰκόνας...

— Σᾶς ἀρέσουν. Τότε χαίρω, διότι εἰσθε κολλιτέχνης καὶ φιλόμουσος.

— Δὲν ἐπίστευον, ἂν δὲν ἔβλεπον, ὅτι ἐν Κερκύρᾳ ὑπῆρχε τοιοῦτον βιοτεχνικὸν καὶ κολλιτεχνικὸν ἐργουσιῶν. (Ἀκολουθεῖ)

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΝ ΠΑΙΓΝΙΟΝ

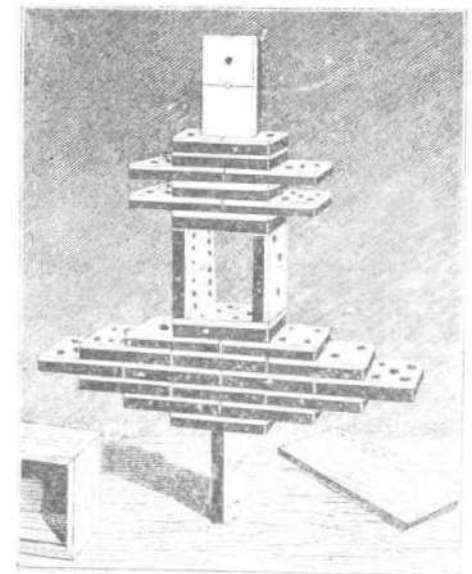
Ἐραῖον καὶ εὐκόλον πείραμα τοῦ κέντρου τῆς βαρύτητος.

ἘΡΑ ΠΕΙΡΑΜΑΤΑ πρὸς ἀπόδειξιν τοῦ κέντρου τῆς βαρύτητος εἰσι πολυαριθμὰ καὶ ποικίλα. Τὸ δὲ προκείμενον ἐνεργεῖται διὰ πεσσῶν τοῦ δομίου, ὡς ἐξῆς :

Πρόκειται νὰ συγκρατήσωμεν καὶ τοὺς 28 πεσσούς τοῦ δομίου ἐπὶ ἐνός τοιοῦτου ὀριζοντείου, ὡς δεικνύεται ἐν τῷ κάτωθι ἡμῶν σχήματι.

Πρὸς εὐκόλιν τοῦ πειράματος ἀρχίζομεν τὴν τοποθέτησιν ὡς ἀκολουθῶς :

Θέτομεν τρεῖς πεσσούς καθέτως καὶ παραλλήλως ἀλλήλων, ἐπ' αὐτῶν θέτομεν ὀριζον-

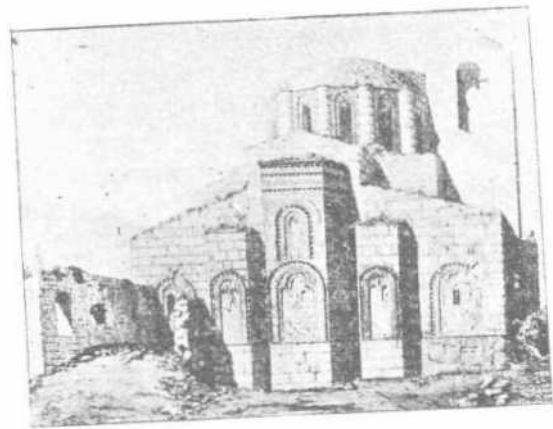

τεῖως ἕνα πεσσόν, ἐπ' αὐτοῦ δὲ δύο, εἶτα τρεῖς, τέσσαρες καὶ οὕτω κατ' ἐξῆς, ὡς ἐμφαίνεται ἐν τῷ σχήματι μέχρι τοῦ 26 πεσσοῦ. Ἀφικνούμεν δὲ τότε ἐπιτηδεύει τοὺς δύο ἐκκετέρωθεν ἐκ τῶν τριῶν ἀρχικῶς καθέτων κάτωθι πεσσῶν, οὓς θέτομεν καὶ τούτους ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ εὐκαδομήματός μας καὶ οὕτως ἀποκαθίσταμεν ἐν σύνολον συστήματός, ἐρείδόμενου ἐπὶ τοῦ κέντρου τῆς βαρύτητος καὶ πολὺ ὀρκίου φαινομενικῶς.

Φ. Π.

ΤΟ ΔΑΦΝΙΟΝ

ΠΟ ΔΑΦΝΙΟΝ απέχει περί τὰς δύο ὥρας τῶν Ἀθηνῶν, ἐν λαμπροτάτῃ καὶ μαγευτικωτάτῃ ὑψηλῇ θέσει, ἐν μέσω λόφων καὶ πεύκων, κεῖται δὲ καὶ ἐπὶ τῆς Ἱερᾶς ἀπ' Ἀθηνῶν εἰς Ἐλευσίην παλαιῶθεν λεγομένης ὁδοῦ. Περὶ τοῦ ὀνόματος Δαφνίου ὑπάρχουσι διάφοροι εἰκασμοὶ ὧν πιθανωτέρως εἶνε, ὅτι σχετίζεται μετὰ τῆς Ἱερᾶς δάφνης τοῦ Ἀπόλλωνος. Οἱ δὲ Φράγκοι οἵτινες κατέσχον ἄλλοτε (1263) τὴν Μοῦνην καὶ ἐνεταρχίζοντο ἐν τῷ ναῶ οἱ δοῦλες τῶν Ἀθηνῶν, ἐκάλεον αὐτὸ *Delfino* ἢ *Dalphinet*.

Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΤΟΥ ΔΑΦΝΙΟΥ ΩΣ ΕΙΧΕ ΠΡΟΤΕΡΟΝ

Αἱ ἱστορικαὶ πληροφορίες περὶ τῆς Μοῦνης φθάνουσι μέχρι τοῦ 1412. φαίνεται δὲ, ὅτι μετὰ τὴν ἄλωσιν τῶν Ἀθηνῶν, ὑπὸ Μωάμεθ τοῦ Β' ἀπεδόθη πάλιν τοῖς ὀρθοδόξοις. Τῷ 1776 οἱ Spoon καὶ Wheler ἐπεσκεύθησαν τὸ Δαφνίον καὶ εὗρον τὴν Μοῦνην σχεδὸν ἐγκαταλειμμένην· οὕτω δὲ ἔμεινε μέχρι τοῦ 1780, ὅτε κατέφυγεν ἐκεῖ ὁ μητροπολίτης Ἀθηνῶν Βαρθολομαῖος, ἀπειλούμενος ὑπὸ τῶν Τούρκων, καὶ φαίνεται, ὅτι δι' αὐτοῦ ἔλαβε πάλιν ἡ Μοῦνη ἀκμὴν τινα, διότι ἀνακρέσται εἰς ἐγγύρα καλούμενος τοῦ Δαφνίου Παρθένιος τῷ 1788 καὶ 1789, ὡς καλλιεργήσας τὰ κτήματα τῆς Μοῦνης. Ἄλλὰ ἐν ἔτει 1821 ἐκυρῆθη ὑπὸ τῶν Τούρκων, καὶ ἐπῆλθεν ἡ ἐντελής ἐρήμωσις τῆς Μοῦνης καὶ μερικὴ καταστροφή τοῦ ναοῦ. Τέλος δὲ ἀπὸ τοῦ 1883—1885 ἔτους ἡ Μοῦνη ἐρημίσθη ὡς φρενοκομεῖον καὶ τοῦτο συνετέλεσεν ἐπιπερισσότερον εἰς τὴν καταστροφὴν τῶν ὠρῶν τῆς βυζαντινῆς τέχνης μνημείων τοῦ ναοῦ. Ἐπισκευαὶ γενόμεναι τῷ 1888 ἀπέβησαν μὲλλον βλαβεραὶ καὶ σεισμοὶ κατὰ τὴν 10 καὶ 12 Ἰανουαρίου 1889 ἐξημίωσαν σπουδαιῶς τὰ ἀναπομείναντα ὀλίγα λείψανα· ἀλλ'

ἀπὸ τινος χρόνου καταβάλλονται ἐνέργεια καὶ περιεσώθησαν ὅ,τι ἦτο δυνατόν, ἐπισκευασθέντος καταλλήλως τοῦ ναοῦ. Ὁ ναὸς τῆς Μοῦνης εἶναι ἔργον τοῦ δεκάτου περιόπου αἰῶνος, εἶναι δὲ ἐν τῶν διαπρεπεστέρων μνημείων τῆς βυζαντινῆς τέχνης ἐν Ἑλλάδι. Ἰδιαιτέραν δὲ ἀξίαν ἔχουσι τὰ μωσαϊκὰ πρὸ πάντων, τὰ ἐν τῷ θόλῳ (Ἰησοῦς ὁ Παντοκράτωρ). Ἐπὶ τῆς θέσεως ταύτης τὸ πάλαι ἠγείρετο τὸ Ἱεῖον, νὰς τοῦ Ἀπόλλωνος, οὗ λείψανον ἔτι σώζονται ἐν τῷ νέῳ κλπ. τοῦ ναοῦ τῆς Μοῦνης. Ἡ θέσις διακρίνεται ἐπι φυσικῇ καλλονῇ, σχηματίζουσα δίοδον καὶ κοιλάδα μετὰ τῶν λόφων τοῦ Αἰγᾶλεω, κοσμουμένην ὑπὸ πεύκων, οὓς κινεῖ ἀκαταπαύστως δροσίζουσα αὐρὰ καὶ φημιζομένην διὰ τὸ ψυχρότατον καὶ διαυγέστατον ὕδωρ. Ἐνταῦθα προσέρχονται ἰδίᾳ κατὰ τὸ θέρος πολλοὶ ξένοι καὶ οἰκογένεια πρὸς ἐπίσκεψιν καὶ ἀναψυχὴν.

ΠΥΡΑ ΥΠΟ ΤΗΝ ΤΕΦΡΑΝ

ΓΥΤΟΣ καὶ ΑΥΤΗ. Ἐξάδελφος καὶ ἑθαδέλη. Ἀδελφὴ εἶναι χήρα, ἡμεῖς καὶ ὄρα καὶ αὐτὴς τὴν ἀγαπᾷ ἀπὸ παιδικῆς ἡλικίας. Ἡδὲ ἔρχεται ἡμεῖς τὴν χεῖρα τῆς ἐνῶ αὐτὴ τὸν ἀποκροῖ. Μᾶλλον δὲ προσπαθεῖ νὰ τὴν συγγενήσῃ καὶ τέλος καταφέρει εἰς τελευταίον ἀποπέμψαν, ἵκανα· καί οὖν αὐτὴν ἐπιτηθεῖας εἰς ὁμολογίαν καὶ εἰς τὴν ἐπαχώρησιν.

Αὐτός (εἰσερχόμενος εἰς τὴν οἰκίαν τῆς ἐν ταπεινότητι καὶ εὐρίσκων αὐτὴν μόνην, καταγινόμενν εἰς κέντημα). Ἡ ἐργασία ἐν ὅλῃ αὐτῆς τῇ θελκτικῇ ἀπλότητι! Αὐτή. (Ἐνοήσασα αὐτὸν καὶ μὴ ἐγερωθεῖσα, τῷ ἀπαντᾷ ἀδιαφόρως). Μπᾶ, σὺ εἶσαι; Αὐτός. (ὀλίγον ζωηρότερον). Ναι, ἐγώ, μετέβαλα δὲ γινώσκω...δὲν σκέπτομαι πλέον περὶ αὐτοκτονίας. Αὐτή. (μὲ προσποιητὴν ἀδιαφορίαν καὶ ῥίψασα πρόσκαιρον ἐπ' αὐτοῦ βλέμμα). Καλλίτερον, δὲν σοῦ τὸ εἶπα καὶ ἐγώ; Αὐτός. Ναι, ἀλλά... Αὐτή. Τί, ἀλλά; Αὐτός. Ναι, δὲν μοῦ εἶπες ἑκατοντάκις, νὰ νυμφευθῶ; Αὐτή. (ζωηρότερον). Αἶ, λοιπὸν; Αὐτός. Αἶ, λοιπὸν, ἐσκέθην, ὅτι εἶχες δίκαιον σὲ παρεκάλεσα δὲ νὰ μὲ βοηθῆς εἰς τοῦτο, διὰ τῆς παροχῆς τῆς προσωπικότητός σου, ἀλλὰ μοῦ ἠρνήθης διὰ τῆς σκληρῆς ἀπαντήσεώς σου: «Οὐδέποτε θά γίνῃ τοῦτο» καὶ τοσοῦτον ἐναργῶς, ὥστε ἔχω λόγους νὰ πιστεύσω, ὅτι ἡ ἐπιμονὴ σου εἶναι ἀκαταμάχτος, ἂν ὄχι ὀριστικῇ. Αὐτή. Ναι καὶ τότε; Αὐτός. Τότε ἀπεφάσισα νὰ ζητήσω ἐπισή-

μως τὴν χεῖρα μιᾶς δεσποινίδος, τὴν ὁποίαν μοῦ συνιδεῖται, ὅτι θά μοῦ κάμῃ ὅλην τὴν εὐτυχίαν μου. Αὐτή. (πειραχθεῖσα). Σὰς συγχαίρω καὶ ἡ ἀποφασίς σας μοῦ εἶναι εὐχάριστος. Καὶ ἐνῶ εἰς τὰς 5 ἀκριβῶς λέγεις, ὅτι μ' ἀγαπᾷς, εἰς τὰς 5 καὶ 5' νυμφευθεῖσαι ἑτέραν! Αὐτός. Ὁχι. Τὸ ἀληθὲς εἶνε, ὅτι θελήσας χθὲς νὰ σὲ ἴδω μόνην, εἶχα ἀποφασίσει νὰ σοὶ ἐκφράσω ἐπιθυμίαν, ἣν πρὸ καιροῦ εἶχον ἐν τῷ νῶ. Καὶ μάλιστα, ὅταν σὲ ἐπανεῖδον, ἠσθάνθην ἐπι μᾶλλον ἀξυμνομένον τὸν πρὸς σὲ ἔρωτά μου. Καὶ ἔκαμα, εἶδες, τὴν ἀποπειρὰν μου καὶ σοὶ ἐπρότεινα... ἀλλὰ ἠρνήθης. Ἦδη τετέλεσται, μὴ ὀμιλῶμεν περὶ τούτου... πλέον. Αὐτή. (ζωηρῶς). Ναι, μὴ ὀμιλῶμεν πλέον (σκεπτομένη πρὸς σιγμὴν). Καὶ ἡ δεσποινὶς, παρακαλῶ, ὀνομάζεται; Αὐτός. Δεσποινὶς Ἐρικέτη Διδούρ. Αὐτή. Ἀ! (σκέψης) εἶναι ὄρατα... Αὐτός. Ὅλοι τὸ λέγουν. Αὐτή. (γελῶσα ἰσχυρῶς). Ξεύρω, ὅπως καὶ ἄλλοτε ζητεῖς, παρηγορίαν ἄλλου. Αὐτός. (σιωπᾷ ἀγανακτῶν μετ' ἀποστροφικῆς κινήσεως τῆς χειρὸς). Αὐτή. (ἐπιθιδεῖται εἰς τὸ κέντημα). Δὲν φημίζεται ὄμως ἐπι νομοσύνη. Αὐτός. Φημίζεται ἐπι ἀγαθότητι. Αὐτή. Τάλαινα μικρὰ μου! Αὐτός. Πῶς; διατί, παρακαλῶ, τὴν ὀνομάζεις, τάλαιναν μικρὰν σου; Αὐτή. Διότι θά τὴν ἀναγκάσῃς νὰ φέρῃ τὴν δρόσον τῶν ἀπαιτήσεω τῆς φαντασιώδους καρδίας σου καὶ θά τρέξη κατόπιν τῆς ἐλπίδος, ὑποφέρουσα καὶ βαρυδαίμονοῦσα... ὅπως τόσαι ἄλλαι! Αὐτός. Σὲ εὐχαριστῶ καὶ πάλιν! εἶσαι ἀληθῶς θαυμάσια καὶ ἀνάγντος δι' ἐμέ! Αὐτή. Ἀληθῶς, ἡ ἀνάγκη τῆς παραστάσεώς τοῦ βίου ἐν ὁμοίαις περιστάσεσι φέρει ἄλλως εἰς τὴν ψυχὴν. Αὐτός. (στωπικῶς). Ἡ ψυχὴ, ναι, ἀλγεῖ, ἀλλὰ ὁ βίος ἐν τούτοις παρέχεται καί... Αὐτή. (Ἐξακολουθοῦσα τὴν ἰδέαν τῆς). Καὶ ὁ ἄνηρ περιέρχεται εἰς τὸν γάμον μὲ τὴν καρδίαν καταβεβλημένην, κενὸς ἐντυπώσεω, καὶ βαρέως τραγμένος τὸ αἶσθημα (Ἐνῶ αὐτὸς ὑποκλίνεται ἑκάστοτε) καὶ τοῦ παραδίδουν, μετὰ τῆς συγκαταθέσεως βεβαίως τοῦ κόσμου, δεκαοκταετίδα νύμφην, ἄγνην καὶ ἀσπιλον, πλήρη δρόσου καὶ ἀρώματος, κόρην εὐελπίδα, ἥτις νομίζει, βαδίζουσα φεῦ! εἰς τὴν εὐτυχίαν καὶ ἥτις τάχιστα θά ἴδῃ, ὅτι τὸ ἀνθος τῆς τρυφῆς τῆς ταχέως ὠχρίσεν ἵνα μοιραίως μαρναθῇ ἐν περιβάλλοντι διεφθαμένῳ, ὡς ἐκ τῶν πολλῶν ἀναθυμιάσεω. Αὐτός. (μετ' εἰρωνικῆς ἐμφάσεως). Ναι, καὶ ἰδοῦ. Κυρία μου, δύο χιλιάδων χρόνων ὑπόθεσις! (μετὰ μικρὴν σκέψιν) θά συγγενθῇ πολὺ ἡ δεσποινὶς, μανθάνουσα τὸ πολὺ περὶ αὐτῆς ἐνδιαφέρον σας... ἀλλ' ἠσυχέητε, κυρία. θά σὰς εὐχαριστήσω. Θά πράξω δὲ ὅ,τι μοῦ εἶναι δυνατόν τιμῶς καὶ εὐσυνειδήτως (μὲ ἐμφασίν) ὅπως καὶ σεῖς διὰ τὴν εὐτυχίαν τῆς. Αὐτή. (ὑψοῦσα τοὺς ὄμους καὶ ἀγανακτοῦσα, ἵνα μὴ ἀπαντήσῃ). Καὶ εἶναι λοιπὸν πλουσία; Αὐτός. Ἀρκετᾷ. Αὐτή. Ὁ πατὴρ τῆς καταγίνεται εἰς τὸ ἐμπόριον τῶν σιτηρῶν; δὲν εἶναι ἀληθὲς;

Αὐτός. Εἴθε κάλλιστα πληροφορημένη. Αὐτή. (μετὰ τινος κακεντρεχείας), Δὲν ἔχει ἀναμιχθῆ εἰς κάποιαν δυσάρεστον ὑπόθεσιν στρατιωτικῶν προμηθειῶν; Αὐτός. Σὰς συγχαίρω διὰ τὸ ἐνδιαφέρον. Αὐτή. Ὅ,τι λέγω εἶναι ἀποκλειστικὸς τοῦ συμφέροντός σου. Καὶ ἐπι τέλους. Ἡ οἰκογένειά σου χαίρει τιμὴν καλλίστην. Ἐχεις δὲ πίστιν ἀπεριόριστον σχεδὸν. Καὶ νομίζω, ὅτι ἠδύνασο νὰ κάμῃς ἐκλογὴν καλεῖτεραν. Αὐτός. (διαμαρτυρούμενος). Ἐν τούτοις ἐκ τῶν ἀνακρίσεω οὐδὲν ἐπιβαρυντικὸν προέκυψε κατὰ τοῦ κ. Διδούρ. Αὐτή. Αἱ ἀνακρίσεις οὐδέποτε ἀκριβὲς τι ἀποκαλύπτουν, εἰς τοιαύτας ὑποθέσεις (μετὰ μικρὰν σκέψιν). Ἡ μήτηρ τῆς φαίνεται καλοῦ ἔξωτεροῦ. Αὐτός. Ναι, καὶ μοῖ εἶπον, ὅτι εἶναι πολὺ καλὴ γυνὴ. Αὐτή. Ὁλίγον ὄμως ἐπαρχιακῇ. Αὐτός. Δι' αὐτὸ δὲν ἐνδιαφέρομαι. Αὐτή. Ναι; ἀλλὰ δὲν δύνασαι νὰ τὴν ἐπιδεικνύης. Αὐτός. Ἐχει ἀκόμῃ δύο ἀδελφοὺς... καὶ θείον, ἀφού ἤρχισες... Αὐτή. Ναι, ἔχει καὶ ἐξάδελφον. Αὐτός. Τί ἐννοεῖς μὲ αὐτό; Αὐτή. Τίποτε. Αὐτός. Πολλὰ εἶπατε καὶ νομίζω, ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ σὰς εἶπω νὰ ἐξακολουθήσητε. Αὐτή. Καλῶς, λοιπὸν, φίλε μου, μάθε, θά κάμῃς τὸν ἀνοιτότερον γάμον τοῦ κόσμου. Ἐχεις πολλὰ ἐλαττώματα, ἀλλὰ δὲ ἐνόμισον νουνεχθῆ. Ἦδη ἀρχίζω νὰ σκέπτομαι, ὅτι ἡπατόμην. Αὐτός. Ἀλλὰ σὺ αὐτὰ μοῖ ὀμιλεῖς πολλὰκις εὐνοϊκῶς περὶ αὐτῆς. Αὐτή. Πραγματικῶς...λόγια ὄμως τοῦ ἀέρος... Ἄλλ' ἠδύναμην ἐγὼ ποτὲ νὰ σκεθῶ, ὅτι σοβαρῶς θά προέβαινες εἰς γάμον; Μάθε λοιπὸν καὶ ὅτι μετὰ τῶν δεσποινίδων, αἵτινες ἔχουσι τὰς σχέσεις μας εἶναι μία, ἥτις διακρίνεται ἐκ τοῦ ἀμφιδόλου αὐτῆς πατρός, τῆς γελώσας αὐτῆς μπρὸς καὶ ἐνὸς σκανδαλώδους ἔρωτος... καὶ αὐτὴ ἀκριβὸς εἶναι ἐκείνη, τὴν ὁποίαν ἐξέλεξας... Ἄναμφιδόλως, λοιπὸν, ἀγαπήτε μοι, κατεβαίνεις πολὺ. Αὐτός. (ἐν ψυχρότητι). Ἀγαπητὴ μου φίλη, εὐρίσκειαι ἐντελῶς ἐν τῷ ἄδικῳ, μεγαλοποιεῖς κατ' ἀρέσκειαν τὰς κακεντρεχεῖς περὶ αὐτῆς διαδόσεις σου καὶ εἶναι προφανὲς ἀδικὸν καὶ ποταπὸν νὰ ἐκφράζεσαι οὕτω. Αὐτή. (ψυχρῶς). Δὲν δέχομαι οὔτε μαθήματα, οὔτε συμβουλὰς σας. Αὐτός. Ὅπως ἀγαπᾷτε (μετὰ σκέψιν). Φαίνεται, ὅτι τὸ τέιον δὲν μοῦ ἔκαμε καλὴν διάθεσιν, εἶχα δίκαιον νὰ μὴ τὸ ἀγαπῶ. Αὐτή. (προθύμως). Εἴθε ἐλεύθερος ἄλλοτε νὰ ἀπέχετε. Αὐτός. (ἐγειρόμενος). Ὁ καιρὸς φαίνεται καλεῖτερος. Μοῦ ἐπιτρέπετε ἓνα περίπατον πρὸ τοῦ γεύματος; Αὐτή. Σὰς παρακαλῶ. Αὐτός. (ὀρθὸς) παιζὼν μετὰ τῶν βόδων τῆς ἀνοδοδέρσης. Βλέπω μὲ πολλὴν ἐπιτηδειότητα τακτοποιεῖτε τὰ ἀνθη (μετὰ μικρὰν σιωπὴν). Θά σὰς σταίλω αὐριον ὄρατα βόδα, ὅπως ἄλλοτε, ἂν μοῦ ἐπιτρέπετε. Αὐτή. Ἄνωφελῶς, ἀφού ἔχετε ἄλλον καλεῖτερον προορισμὸν.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἐν ὄρχηθεῖς τινός δύο παῖδες παρηκολούθουν ἀπαθῶς. Ἐννοεῖται δ' αὕτη οὐδεμίαν ἐντύπωσιν τοῖς ἔκκμην, ὅτε τοποθετουμένου τοῦ φερέτρου ἐπὶ τῆς νεκροφόρου, ἀναστρέφεται αἰφνηδῶς τοῦτο καὶ ὁ νεκρὸς πίπτει κατὰ γῆς, ἐνῶ οἱ παῖδες φοβηθέντες, ἐτράπησαν ἀμέσως εἰς φυγήν.

— Καλέ, τί τρέχεις, αὐτὸς ἤτανε νεκρὸς, λέγει ὁ ζωηρότερος.

— Ἐγὼ δὲν φοβοῦμαι, τῷ ἀπαντᾷ ὁ ἄλλος, καὶ οἱ νεκροὶ δὲν μοῦ κἀμνον οὐδεμίαν ἐντύπωσιν, ἀλλά, ξεύρεις, Γιάννη... ἔμκ κινηθοῦν, τρομάζω καὶ τὸ κῶσω λάσπη.

Καὶ ὁ ἄλλος, μετὰ σκέψιν.
— Κ' ἐγὼ τὸ ἴδιο ἔπαθα!

Εἰς νεοσύλληκτος θέλων ν' ἀποφυγῇ τὴν κατὰ τὰξιν του καὶ μὴ ἔχων ἄλλο ἐπιχειρήμα, δυσχορίζετο, ὅτι εἶναι τὸ στήριγμα τῆς οἰκογενείας του.

— Μὰ πῶς, ὁ πατήρ σου καὶ ἡ μήτηρ σου εἶναι σχενοβάττι καὶ κερδίζουν ἀρκετά, τῷ ἀντιλέγει ὁ λοχαγός.

— Ἴσα, ἴσα, ἐγὼ τοὺς βιστῶ, κ. λοχαγέ, εἰς τὸ κεφάλι μου, ὡσάντι ἐξέρχονται ἐπὶ τῆς σκηνῆς, ἐπιλέγει ὁ παῖς. Ὡστε βλέπετε, δὲν εἶμαι τὸ στήριγμα τῆς οἰκογενείας μου;

Εἰς τὸ Ζάππειον συνκντῶνται δύο μικροὶ νεοί, ἐξ ὧν εἰς δικακῶς κκπνίζει.

— Πίσκ πακέττ θέλεις τὴν ἡμέραν, ἠρώτησεν ὁ Νίκος.

— Δύο ἕως τρία μὲ ἀκοῦν.
— Διὰ βολε, ἐάν δὲν ἐξῶθευες αὐτὰ τὰ χεῖμακτα, θὰ εἶχες ἕνα σπῆτι: τῶρα, τῷ ἐπιλέγει μετ' ἐμπαράσεως ὁ Νίκος.

Ἐπὶ ἀνδρῶν δὲν ξεύρει τί νὰ τοῦ ἀπαντήσῃ. Τὴν ἐπακῶριον ὄμως εἰς πρῶτην συνάντησιν, τὴν ἐρωτᾷ οὕτως:

— Δὲν μοῦ εἶπες σύ, ὄμως Νίκο, ποῦ εἶναι τὸ σπῆτι, ὅπου ἔκκμεις.

Ἐπιστολὴ πρὸς Ζωγράφον.
Ἐπισημασθέντες τὴν ἀπόκτησιν του δὲν ἀποκτῆσιν, ἀποστέλλοντες τὸ τίμημα.

Ἐπισημασθέντες τὴν ἀπόκτησιν του δὲν ἀποκτῆσιν, ἀποστέλλοντες τὸ τίμημα.
Ἐπισημασθέντες τὴν ἀπόκτησιν του δὲν ἀποκτῆσιν, ἀποστέλλοντες τὸ τίμημα.

μετὲ τὴν ὄσον εἰμπορεῖτε παχυτέραν, διότι φορεῖ τὸν μεγαλεῖτερον ἀριθμὸν τοῦ κοροῦ.

Δεχθῆτε κύριε. Περικλῆς

Ἡ Λιλὴ ἔχασε τὴν κοῦκλάν της καὶ ἀπελπισθεῖσα, ἠρώτῃ τὸ θυγάτριον Κυρίκις, ἐλθούσης εἰς ἐπίσκεψιν τῆς μητρὸς της.

— Μήπως ἠῆρες μὲν κοῦκλα, ποῦ τὴν λένε Γεωργία;

Αἱ πάντε αἰσθήσεις κατὰ τὸν Μπεμπέ.

- Οἱ ὀφθαλμοὶ εἶναι διὰ νὰ κλαίουν.
- Τὸ στόμα διὰ νὰ τρώγῃ.
- Ἡ ρίς διὰ νὰ μυξεύεται.
- Αἱ χεῖρες διὰ νὰ παίζου.
- Καὶ τὰ ὄτα διὰ νὰ κκοκνίζου!

— Πόσον μοῦ τὸ ἠγόρασες αὐτὸ τὸ βιβλίον, πατέρε;

— Πέντε δραχμὰς, παιδί μου.
— Ἀκριβᾶ, τὸ πῆρες, πατέρε, ἐγὼ παήντα λεπτὰ μόνον τὸ πούλω.

Ἐπισημασθέντες τὴν ἀπόκτησιν του δὲν ἀποκτῆσιν, ἀποστέλλοντες τὸ τίμημα.

Ἐπισημασθέντες τὴν ἀπόκτησιν του δὲν ἀποκτῆσιν, ἀποστέλλοντες τὸ τίμημα.

Ἐπισημασθέντες τὴν ἀπόκτησιν του δὲν ἀποκτῆσιν, ἀποστέλλοντες τὸ τίμημα.

Ἐπισημασθέντες τὴν ἀπόκτησιν του δὲν ἀποκτῆσιν, ἀποστέλλοντες τὸ τίμημα.

ΒΙΒΛΙΟΚΡΙΣΙΑ

Ἀνάγλυφα

Ἐπισημασθέντες τὴν ἀπόκτησιν του δὲν ἀποκτῆσιν, ἀποστέλλοντες τὸ τίμημα.

Ἐπισημασθέντες τὴν ἀπόκτησιν του δὲν ἀποκτῆσιν, ἀποστέλλοντες τὸ τίμημα.

Ἐπισημασθέντες τὴν ἀπόκτησιν του δὲν ἀποκτῆσιν, ἀποστέλλοντες τὸ τίμημα.

Ἐπισημασθέντες τὴν ἀπόκτησιν του δὲν ἀποκτῆσιν, ἀποστέλλοντες τὸ τίμημα.

Ἐπισημασθέντες τὴν ἀπόκτησιν του δὲν ἀποκτῆσιν, ἀποστέλλοντες τὸ τίμημα.

Ἐπισημασθέντες τὴν ἀπόκτησιν του δὲν ἀποκτῆσιν, ἀποστέλλοντες τὸ τίμημα.

Ἐπισημασθέντες τὴν ἀπόκτησιν του δὲν ἀποκτῆσιν, ἀποστέλλοντες τὸ τίμημα.

Ἐπισημασθέντες τὴν ἀπόκτησιν του δὲν ἀποκτῆσιν, ἀποστέλλοντες τὸ τίμημα.

καὶ τῶν ἐπικαλουμένων τὰ Πνεύματα, περιέχων πάντα τὰ μέχρι σήμερον γνωστὰ πνευματιστικὰ πειράματα καὶ μεθόδους, δι' ὧν δυναταί τις νὰ προσκαλῆ τὰ Πνεύματα, καὶ διαφόρους ἄλλας ὁδηγίας καὶ συμβουλὰς ὁρ. 3.

Ἐπισημασθέντες τὴν ἀπόκτησιν του δὲν ἀποκτῆσιν, ἀποστέλλοντες τὸ τίμημα.

Ἐπισημασθέντες τὴν ἀπόκτησιν του δὲν ἀποκτῆσιν, ἀποστέλλοντες τὸ τίμημα.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

40. Αἶνιγμα

Ὄνομα κκοτοίκου κράτους φίλε λύτα, σοῦ ζητῶ καὶ διὰ νὰ μὴ κοπιᾷσης μὲ χαρὰ σὲ βοηθῶ.

Ἐπισημασθέντες τὴν ἀπόκτησιν του δὲν ἀποκτῆσιν, ἀποστέλλοντες τὸ τίμημα.

41. Γοῦθος

Ἡ τὰ Ἰῆ ἦν 2E Π ἔχ Θ 1

42. Φωνεντόλιπον

+ + + + + + + + + +

43. ἑύροδον—Μίγδον

Ρζμηχ—φλερσοποι

ΛΥΣΕΙΣ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΝ ΑΣΚΗΣΕΩΝ

9—10 ΤΕΥΧΟΥΣ

28 Περὰ τὴν κεφαλὴν του σχηματίζεται διπρόσωπος κεφαλῆ.—29 Α—ἔχ—ἴον=Λαχεῖον.—30 Ἀληθῆς ἐπιστήμη δύσκολος.—31 Μάντις Κζζαίρις.

Ἐπισημασθέντες τὴν ἀπόκτησιν του δὲν ἀποκτῆσιν, ἀποστέλλοντες τὸ τίμημα.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Β. Α. Κ ἄ τ ρ ο ν. Βιβλία σᾶς ἀποστέλλονται καὶ ἀναμίνωμεν νιοτέρην σας — Α. Κ. Κ α χ ο ὄ λ. Ἐπιστολὴ μὲ περιεχόμενα ἐλήρηθ. Ἐλυθηθῆμεν καὶ ἀναμίνωμεν ἀποτίλισμα. Ρ. Δ. L o c h a r d Λαχεῖα καὶ παραγγεῖλια σας ἐστῆλη. Ἀναμίνωμεν νιοτέρην.—Θ.Κ. Γ α λ α τ ῆ. Ἐπιστολὴ ἐλήρηθ. Ἐχει κλωῶς. Εὐχαριστοῦμεν πολὺ. Προσχωρῶς γράφομεν.—Δ. Κ. Κ α λ ἄ β ρ ο τ α Συνδρομῆ σας ἐλήρηθ. Ἀπέδειξε μετ' ἀριθμοῦ λαχείου σᾶς στέλλεται ταχυδρομικῶς.—Β. Π. Ὁ δ η σ ο ὄ ν. Ἐπιστολὴ καὶ 25 ρο. ἐλήρηθσαν. Εὐχαριστοῦμεν.—Θ. Κ. Μ ε λ ἰ τ η ν. Χρήματα ἐλήρηθσαν. Παραγγεῖλια σας ἀποστέλλεται προσχωρῶς.—Α. Β. Κ α β α κ λ ῆ. Δελτίριον ἐλήρηθ. Σᾶς ἀπρητήσαμεν.—Π. Δ. Λ ὄ χ α ρ δ. Εὐχαριστοῦμεν πολὺ, ἀνταπευχόμενοι ὄντι εἶαν καὶ εὐτυχῶν. Ἀναμίνωμεν νιοτέρην σας —Α. Α. Π ἔ ρ α. Ἀντιπευχόμεθα οἰκογενειακῶς τὰ βιβλίστα.—Ν. Κ. Γ. Δ ο κ ἔ μ. Συνδρομῆ σας ἐλήρηθ. Ἀπέδειξε

μετ' ἀριθμοῦ λαχείου σᾶς ἐστῆλη ταχυδρομικῶς.—Α. Δ. Κ ε τ σ ἄ ν η. Φυλλάδιον σᾶς στέλλομεν ἐκ νέου.

Η ΔΙΟΙΚΗΣΙΣ ΤΗΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΤΡΑΠΕΖΗΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ ΔΗΛΟΠΟΙΕΙ ΟΤΙ

Συμπράνως τῷ ἀρθρῷ 6 τῆς ἀπὸ 28 Φεβρουαρίου 1903 συμβάσεως μεταξὺ τοῦ Δημοσίου καὶ τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς, κυρωθείσης διὰ τοῦ νόμου ΒΩΣ' καὶ τοῦ ἀπὸ 16 Μαρτίου ἴδιου ἔτους βασιλικῆς Διατάγματος, τὰ ἐν κυκλοφορίᾳ τραπεζικὰ γραμματῖα τῆς Τραπεζῆς Ἡπειροθεσσαλίας καὶ αἱ παρὰ πόδας περιγραφόμενα ἐκδόσεις καὶ κατηγορίαι τραπεζικῶν γραμματιῶν τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς, ἀντικατασταθῆσι δι' ἐκδόσεων νιοτέρων τύπων, ἀπισφύρονται τῆς κυκλοφορίας.

Οἱ κἀτοχοὶ τραπεζικῶν γραμματιῶν τῶν ἀπισφουμένων ἐκδόσεων παρακαλοῦνται ὅπως προσαγγῶσι ταῦτα ἐντὸς ἔτους ἀπὸ σήμερον εἰς τὰ ταμεία τοῦ Κεντρικοῦ καταστήματος καὶ τῶν ὑποκαταστημάτων τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς πρὸς ἀνταλλαγὴν.

Μετὰ τὴν πέρασιν τῆς ἐπὶ τῆς ταύτης προβλεπόμενης ἐξακολουθήσεως πάντοτε νὰ ὦσιν ὑποχρεωτικῶς δεκτὰ τὰ τραπεζικὰ γραμματῖα τῶν ὡς ἀνω ἀπισφουμένων κατηγοριῶν μόνον εἰς τὰ ταμεία τοῦ κεντρικοῦ καταστήματος καὶ τῶν ὑποκαταστημάτων τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς εἰς πληρωμὰς καὶ πρὸς ἀνταλλαγὴν.

Τὰ ἀπισφουόμενα νῆς κυκλοφορίας τραπεζικὰ γραμματῖα εἰσὶ τὰ ἐπόμενα:

Α'. Τὰ τραπεζικὰ γραμματῖα τῆς Τραπεζῆς Ἡπειροθεσσαλίας πάσης ἐκδόσεως καὶ κατηγορίας.

Β'. Τὰ τῆς Ζ'. ἐκδόσεως τῶν δραχμῶν νῶν 25. Τὰ τραπεζικὰ γραμματῖα τῆς ἐκδόσεως ταύτης διακρίνονται εὐχερῶς ἐκ τῆς πρὸς τὰ ἀριστερὰ εἰκόνος τῆς Ἀθηνᾶς, ἐκ τῆς ἐν τῷ κέντρῳ τῆς προσόψεως ἐν ἐλλειψοειδεῖ πλαισίῳ εἰκόνος ἐκ προτομῆς τοῦ πρώτου Διοικητοῦ τῆς Τραπεζῆς Γεωργίου Σταύρου καὶ ἐκ τῆς ἐν τῷ κέντρῳ τῆς ὀπισθίας ὀψείως εἰκόνος τῆς προτομῆς τοῦ Ἐρμοῦ τοῦ Παριζιέλου.

Γ'. Τὰ τῆς Α'. ἐκδόσεως τῶν δραχμῶν νῶν 5.

Τὰ τραπεζικὰ γραμματῖα τῆς ἐκδόσεως καὶ κατηγορίας ταύτης διακρίνονται εὐχερῶς ἐκ τῆς ἐν τῷ μισῷ τῆς προσόψεως ἐν κυκλικῷ πλαισίῳ εἰκόνος τοῦ πρώτου Διοικητοῦ τῆς Τραπεζῆς Γεωργίου Σταύρου, ἐν ᾧ ἐν τῇ δευτέρᾳ ἐκδόσει, τῇ καὶ τελευταίᾳ τῶν γραμματιῶν τούτων, ὑπάρχει αὐτὴ πρὸς τὰ ἀριστερὰ

Ἐν Ἀθῆναις τῇ 5 Ἰανουαρίου 1908.
Ὁ Διοικητῆς Σ. ΣΤΡΕΪΤ

ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΝΤΟΚΟΙ ΚΑΤΑΘΕΣΕΙΣ

Ἡ Ἐθνικὴ Τράπεζα δίδεται ἐντόκους καταθέσεως εἰς τραπεζικὰ γραμματῖα καὶ εἰς χροσὸν ἦτοι φρ. καὶ ἴσως στερλίνας ἀποδείξας εἰς φιορμῆσιν προβλεπόμεναι ἢ ἀσφικῶς: Αἱ εἰς χροσὸν καταθέσεις καὶ οἱ τόκοι αὐτῶν ῶνώνονται εἰς αὐτὸ νόμισμα, εἰς 6 ἔτην ἢ καθ' ἑαυτὴν εἰς χροσὸν ἢ δι' εἰσαγωγῆς ὄντιος (chèrue) ἐπὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ κατ' ἐπιλογὴν τοῦ ὁμολογουχοῦ.

Τὸ κεφάλαιον καὶ οἱ τόκοι τῶν ὁμολογιῶν πληροῦνται ἐν τῷ Κεντρικῷ Καταστήματι κα. τῇ αἰθῆσιν τοῦ καταθέτου ἐν τοῖς ὑποκαταστήμασι τῆς Τραπεζῆς.

ΤΟΚΟΙ ΚΑΤΑΘΕΣΕΩΝ

1 1/2 τοῖς 1/100 κατ' ἔτος διὰ καὶ 6 μηνῶν
2 » 3/100 » » » 1 ἔτους
2 1/2 » 4/100 » » » 2 ἔτων
3 » 5/100 » » » 4 ἔτων
4 » 6/100 » » » 5 ἔτων
Αἱ ὁμολογίαι τῶν ἐντόκων καταθέσεων ἐκδίδονται κατ' ἐπιλογὴν τοῦ καταθέτου ὁμοσίως ἢ ἀνόνητοι.

ΛΑΧΕΙΟΝ ΤΟΥ ΕΘΝΙΚΟΥ ΣΤΟΛΟΥ ΚΑΙ ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΩΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ 1908

4	Μεγάλα κέρδη	ξξ	100,000	Δραχμ.	400,000
4	Κέρδη	ξξ	25,000	»	100,000
4	Κέρδη	ξξ	10,000	»	40,000
12	Κέρδη	εκ	5,000	»	60,000
20	Κέρδη	εκ	1,000	»	20,000
1644	Κέρδη	εξ	100	»	164,400
2312	Κέρδη	εκ	50	»	115,600
4000 εν όλω κέρδη αξίας δραχμῶν					900,000

Μέχρι τῆς πρώτης κληρώσεως (27)10 Ἀπριλίου 1908) θὰ ἐκδοθῶσι μόνον 300,000 τετραδράχμων γραμματίων ὑπ' ἀριθ. 1—300,000 Μόνον οἱ ἀριθμοὶ οὗτοι θὰ τεθῶσιν ἐντὸς τῆς κληρωτίδος κατὰ τὴν κλήρωσιν ταύτην. Κατόπιν θὰ ἐκδοθῶσι μονόδραχμα γραμμάτια, ἰσχύοντα διὰ μίαν ἐκ τῶν τριῶν κληρώσεων, ὑπ' ἀριθ. 300,000 ἄχρις 1,000.000, θὰ προστεθῶσι δὲ ἐντὸς τῆς κληρωτίδος καὶ οἱ ἀντίστοιχοι ἀριθμοὶ.

Γραμμάτια πωλοῦνται: Εἰς τὰ δημόσια τρυφία καὶ λοιπὰς δημοσίας ἀρχάς, εἰς τὰς Τραπεζάς, εἰς τοὺς σταθμάρχας καὶ στασιάρχους τῶν σιδηροδρόμων, τοὺς διαχειριστάς τῶν μονοπωλίων καὶ τὰ προκτορεῖα τῶν ἐφημερίδων πρὸς **δραχ. τέσσαρας** ἕκαστον ἰσχύον διὰ τὰς τέσσαρας κληρώσεις καὶ πρὸς **δραχ. μίαν** ἕκαστον γραμμάτιον ἰσχύον διὰ μίαν ἐκ τῶν τριῶν τελευταίων κληρώσεων.

Διὰ πᾶσαν πληροφορίαν ἢ ζήτησιν γραμματίων ἀπευθυντέον εἰς τὸ **Γραφεῖον τοῦ Ἐθνικοῦ Στόλου καὶ τῶν ἀρχαιοτήτων, ὑπουργεῖον Οἰκονομικῶν, εἰς Ἀθήνας.**

Ὁ Διευθύνων Τμηματάρχης: **Γ. Ν. ΚΟΦΙΝΑΣ**

Η ΔΙΟΙΚΗΣΙΣ

ΤΗΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΤΡΑΠΕΖΗΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἀπολοποιεῖ ὅτι, κατ' ἀπόφασιν τοῦ Γενικοῦ Συμβουλίου συγκαλεῖται τὴν 6)19 Φεβρουαρίου ἐ.ε. τῷ Καταστήματι τῆς Τραπεζῆς ἡ ἐτήσια τακτικὴ Συνέλευσις τῶν Μετόχων, εἰς ἣν παρακαλοῦνται νὰ παρευθῶσιν οἱ κατὰ τὸ ἀρθρον 47 τοῦ Καταστατικοῦ δικαιούμενοι νὰ μετασχωσιν αὐτῆς κ. κ. μέτοχοι καὶ οἱ εἰδικοί τούτων ἀντιπρόσωποι.

Οἱ κάτοχοι ἀνωτύμων μετοχῶν θέλοντες νὰ λάβωσι μέρος εἰς τὴν τακτικὴν ταύτην συνέλευσιν ὀφείλουσι κατὰ τὸ ἐδάφιον α' τοῦ ἀρθρου 51 τοῦ Καταστατικοῦ δεκαπέντε ἡμέρας τοῦλάχιστον πρὸ τῆς ἐνάρξεως τῶν συνεδριάσεων νὰ καταθέσωσιν ἐπὶ ἀποδείξει τοὺς τίτλους αὐτῶν, ἐντὸς μὲν τῆς Ἑλλάδος εἰς τὸ Κεντρικὸν τῆς Τραπεζῆς Κατάστημα ἢ τὰ Ὑποκαταστήματα αὐτῆς, ἐκτὸς δὲ παρὰ τοῖς ἐνεῖ ἀνταποκριταῖς τῆς, ἴτοι:

Ἐν Παρισίῳ παρὰ τοῖς κ. κ. de Rothschild Frères.

Ἐν Βερολίῳ παρὰ τῆ National Bank fur Deutschland.

Ἐν Βιέννῃ παρὰ τῆ Wiener Bank Verein.

Ἐν Κωνσταντινουπόλει παρὰ τῷ κ. Α. Ζαρίφη.

Ἐν Θεσσαλονίκῃ, Σμύρῃ, Ἀλεξανδρείᾳ, Κατάρ, παρὰ τῆ Τραπεζῆ Ἀνατολῆς.

Ἐν Κρήτῃ παρὰ τοῖς Ὑποκαταστήμασι τῆς Τραπεζῆς Κρήτης.

Ἀθήνῃσι τῆ 2)15 Ἰανουαρίου 1908.

Ὁ Διοικητῆς
Στ. Στρογγιτῆς

ΠΑΝΟΡΑΜΑ

**ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΣ
ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΑΝΕΥ ΚΕΙΜΕΝΟΥ**

Ἀπὸ 1 περελθόντος Ἰανουαρίου ἤρξατο ἡ ἐκδοσις τοῦ **Πανοράματος**. Εἶνε δὲ τὸ πρωτοτυπώτερον καὶ ὀρκιότερον περιοδικὸν τῆς Ἀνατολῆς.

Ὅλα τὰ γεγονότα τοῦ κόσμου, τὰ ἐπιστημώτερὰ πρόσωπα, αἱ ὀρκιότεραι τοποθεσίαι καὶ τὰ σπουδαία κτίρια, ὅλη ἡ καλλιτεχνικὴ κίνησις περελκόνουσι δι' ὀρκίων καὶ μεγάλων καλλιτεχνικῶν εἰκόνων, τετυπωμένων ἐπὶ τοῦ καλλιτέρου χαρτίου. Ἐκαστον δὲ τεύχος περιέχει ὀκτώ φύλλα πλήρη εἰκόνων, κατὰλλήλων καὶ πρὸς ἀνάστησιν ἐντὸς πλκισίων. Ἡ ἐτήσια συλλογὴ ὅλων τῶν τευχῶν, περιλαμβάνουσα περὶ τὰ 200 φύλλα ἀποτελεῖ μίαν πρωτοφανῆ πινακοθήκην, λεύκωμα καλλιτεχνικώτατον καὶ εἰς πάντας προσιτόν, τῆς συνδρομῆς του ὀρκισθείσης ἐτησίως

Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν ὄρ. 12

Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν ὄρ. 13

ΕΚΔΟΤΑΙ: **ΑΔΕΛΦΟΙ ΠΡΙΝΤΕΖΗ**
Γραφεῖον «Φύσεως»

Ἄ θ ἦ ρ α ε

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ ΠΑΡΑΣΚΕΥΑ ΛΕΩΝΗ